

10 / KASIM- ARALIK 2023

TAHTA

FİKİR EDEBİYAT PLATFORMU
tahtafikiredebiyat.net

SALİH MELİKOĞLU

Babam beşik alamamış bana
Ama hiç ağlamamışım
Ben şehrimize atılan bombalarla sallanmışım
Beşik gibi
Tank sesleriyle uykuya dalamamışım
Kurşunlar rüyalarımı yaralamış
Bahtımı zebaniler tutuklamış
Kurtaramamışım

DERSİM ÖZEL

Zaman ki onunla her an,
elimizdeki her şey, boş
bir hiçliğe
dönüşmektedir ve
sahip olduğu bütün
değeri kaybetmektedir.
Boş bir sürükleniş, acı
bir tekrara
mahkûmdur. Ve her
tekrar, anları geleceğe
taşımdan yorulan bir
hafıza üzerine biner.

ALİ RIZA MALKOÇ

Değirmenin tahıl
haznesine ne
dökerseniz, çıkıştaki
üretilen un, onun
cinsinden olacaktır.
Yani kısaca; sel gelip
ırmaklar taşsa da
kuraklık olup kurusa da
son nokta olarak suyun
ulaştığı denizde;
tuzluluk oranı pek fazla
değişmeyecektir.

SÖYLEŞİ

ABDULHALİK AKER

Rüzgârın her gün değiştiği toplumda olduğu gibi kalabilen, daha
doğrusu kalmaya çalışan her şair, belki de herkes şarklıdır biraz.

SAYININ YAZARLARI:

Sude Yenin- Muhammet Baran Aslan- Halis Tamkoç- Deniz Demiralp-
Kübra Erbayrakçı- Zeynep Mildan- Sude Naz Özaydınlı- Tayfun Oğuz-
Sedef Onuk- Nurullah Kurtay- Ali Rıza Malkoç- Sümeyye Ergintürk-
Abdulhalik Aker- Ali Havan- Yüksel Şahin- Dersim Özel- Irmak Sene
Özdemir- Fatma Zülal Kılıç- Duygu Kanatlı- Melek Zehra Balcı- Salih
Melikoğlu- Bayram Alkan- Habib Erdem- Deniz Turna- Seymani Güler-
Uğur Ataş- Muhammet Emin Sağır

BİR TAHTA

CUMHURİYET
100. YIL

ISSN: 2980-325X

TAHTA FİKİR EDEBİYAT PLATFORMU

tahtafikiredebiyat.net

Online (Çevrimiçi) Dergi

KÜNYE:

Genel Yayın Yönetmeni: Uğur ATAŞ

Yazı İşleri Müdürü, Görsel Danışman: Kübra ATAŞ

Öykü-Kurmaca Editörü: Bayram ALKAN

Şiir Editörü: Muhammet Emin SAĞIR

Düşünce Yazıları Editörü: Şevval Melda BOZ

Son Okuma: Halime KOÇ

Sayı: 10

Dönem: Kasım - Aralık 2023

ISSN: 2980-325X

İletişim: iletisimtahta@gmail.com

Bütün yayın hakları Tahta Fikir Edebiyat Platformu'na aittir. Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz, dijital ortamda yayınlanamaz.

TAHTA FİKİR EDEBİYAT PLATFORMU

SAYI: 10 / 2023 KASIM- ARALIK DÖNEMİ ESERLERİ

1. Zemheri, Sude YENİN	1
2. Tam Yüz Gece, Muhammet Baran ASLAN.....	3
3. Kala-Balık, Halis TAMKOÇ.....	4
4. Kara Bahçe, Deniz DEMİRALP.....	5
5. Çocukluk Aranıyor, Kübra ERBAYRAKÇI.....	6
6. İstisnalar, Zeynep MİLDAN.....	8
7. Pabuç, Sude Naz ÖZAYDINLI.....	9
8. Babasız Yarınlar, Tayfun OĞUZ.....	10
9. Sessiz Atlı Karıncalar, Sedef ONUK.....	13
10. Yazmak, Nurullah KURTAY.....	14
11. Bilinç, Akıl, İnanç Dengesi, Ali Rıza MALKOÇ.....	15
12. Sarı Laleler, Sümeyye ERGİNTÜRK.....	17
13. Şair Abdulhalik Aker Söyleşisi, Abdulhalik AKER- Uğur ATAŞ	19
14. Dibi Tuttu Hayatın, Ali HAVAN.....	22
15. Can't Reach This Page Şiirinin İçerik ve Biçim Açısından İncelenmesi, Yüksel ŞAHİN.....	23
16. Kadın Yoktu, Dersim ÖZEL.....	26
17. Hayat Nedir, Irmak Sene ÖZDEMİR.....	30
18. Gün Olur, Fatma Zülal KILIÇ.....	31
19. Sen, Ben ve Sözcük, Duygu KANATLI.....	32
20. Mürekkep Lekesi, Melek Zehra BALCI.....	33
21. Filistin, Salih MELİKOĞLU.....	34
22. Nuh'un Dolmuşu, Bayram ALKAN.....	36
23. Aşk Mûsikîsinin Raksı "Su Kasidesi" Hakkında Birkaç Söz, Habib ERDEM.....	40
24. Orta Doğu Kadınlarında Devridaim, Deniz TURNA.....	42
25. İsimsiz Şiirler, Seymani GÜLER.....	44
26. Eylül, İğde ve Hasat, Uğur ATAŞ.....	45
27. Cüzdan, Muhammet Emin SAĞIR.....	46

ZEMHERİ

Sude YENİN

Çetin geçecek bir kışa yavaş yavaş adım atmaya başladığımız şu günlerde, hâlen hava değişiminden dolayı adapte olmakta zorlanıyorum. Üç ay sonbahar kombinasyonunun yeni yeni sonuna gelmişken, Kasım rehavetini aşamadım sanırım. Hâlbuki doğa bunun tam tersi bir şekilde, kışa çoktan hazırlamış kendini. Hazan mevsiminde, insan kendi içine kapanıyor; belki kendini daha iyi dinlemek için, belki de mevsimsel yorgunluğunu dindirebilmek için. Bu üç ayı, Osmanlı dönemindeki gerileme ve dağılma dönemlerine benzetebiliriz. Eylül’de, kasvetli havadan dolayı mâziye gidebiliriz; ağaçlar yapraklarını dökerken, savrulan her bir yaprakta kendimizi bulabiliriz. Herkesin hikâyesi başka neticede bu hayatta, o hikâyenin kahramanlarının ise ne yaşadığı meçhul. Mesela, bir bankta otururken, gözlerimiz dalmış uzaklara; yapraklar, eski canlılığını yitirmişken tam da mevsiminde, ruhumuzdan da bir şeyler eksilmiş sanki tam da o anlarda. İnsan bazen kendini yaşının çok üstünde hisseder, yaşın gençtir ama, ruhun ona tezat bir şekilde yaşının çok üstündedir. Yaşanmışlıkların getirisi mi, zamandan insana düşen pay mı, yoksa içimizdeki duyguların taşkın bir deniz edasıyla dışa vurumu mu? Tam olarak bilemiyorum, lâkin her insanın cevabı ne yaşadığına bağlı olarak değişir. Eylül ayı da böylece biterken, geldik Ekim’e. Eylül’ün getirisi olan ayrılık, gözyaşı ve bolca hüzünden sonra, artık sıra alışma sürecinde. Bu sırada dağılabiliriz; köksüz kalmış bir ağaç gibi, kendimizi savunmasız bulabiliriz, lâkin boşa dememişler, “Her kışın bir de baharı vardır.” diye. Tıpkı, her gecenin bir sabahı olduğu gibi. Hayatımızda pürüzler illaki olur; tökezleriz de, yeri gelince düşer, yeniden kalkarız ayağa. Ne yaşarsak yaşayalım, döngü seyrinde işlemeye devam ediyor. Gerileyip geçmişe gittik, sonra yaşadıklarımız ile dağıldık ve şimdi de toparlanma zamanı. Ekim’in boğucu havasından sonra, kendimize fırsat tanımak için tam sırası aslında. Kasım’da yaprakların rengi nasıl ki sarıya bürünüyorsa, ruhumuz da bambaşka renkler ile dolup taşıyor bu ayda. Kimi zaman canlı renkler, kimi zaman da soluk renkler. Kabuğumuza çekildik derken, bir de bakmışız Aralık çalıvermiş kapımızı, yanında soğuğu da getirerek. Zemheri ile beraber gelen Yılbaşı var sırada. Ehemmiyeti bir hayli yüksek olan, ama son yıllarda sıradan bir güne dönüşen o gün. Rutinimizi bozmadan, normal hayatımızda yaptığımız şeylerin üstüne bir yenisi daha eklendi sadece, o kadar. “Yeni yıl, yeni umutlar” ile başlayan mottodan, geriye sadece monoton bir günün kalması ne acı... Hâlbuki, her yerde günler öncesinden hazırlıklara başlanır; süslemeler yapılır, meşakkatli bir hazırlığa girilir ve dilekler hazır bulundurulur. Hayatımızdaki umut arayışını, bir güne sığdırmamız ne kadar mantıklı? Ya da soruyu şöyle değiştireyim; hayâllerimizi bir kavrama bağlamamız ne kadar doğru? Sırf yılbaşı diye okula gitmeyen kaç kişi var mesela? Ya da işinden izin alıp, gününün tamamını, “Bugün acaba ne dilersem?” diye düşünen kaç kişi çıkar bu hayatta? Herkeste bir heyecan, bir mutluluk hâli. Çerezler hazırlanır, mısırlar patlatılır, tombala büyük bir heves ile tozlanan yerinden çıkarılır. Kimisi de dışarıda geçirmeyi tercih eder bugünü. Belki bir konserde çılgınca eğlenerek, belki de saatlerce dışarıda boş boş gezerek. Yine de gün sonunda gidilen yer aynı, ertesi gün yaptığımız şeyler de aynı. Hayatımızda köklü değişiklikler olmadığı müddetçe kendimizi kandırır, ana teslim oluruz sadece. Zaten herkesin yaptığı da bu değil mi? Bir gün de olsa, sorumluluklarını, kim olduğunu unutup zamana yenilmek? Yenilen bizken, yenildiğimiz sadece zaman mı peki? Kaçtıklarımız, arkamızı dönüp gitmek istediklerimiz de bu çabamıza dâhil mi? Çam ağacı süslenir, evin atmosferi değiştirilir de, ya bizim taktığımız maskeler? Kapattığımızı zannettiğimiz yaralarımıza merhem mi oluyor tüm bunlar?

Kamufle ettiğimiz hâlde, daha da sırtmasından başka da bir işe yaramıyor. Belki yüzümüz bunu gizler, ama yaptıklarımız pekâlâ da kendini ele verir. İşte o an durup bir bakarsın kendine, kışın soğuğu içime mi işledi diye. Üşüyen bedenimiz değil de, ruhumuzdur aslında. Duygular bir kez açığa çıktığında, onu kapatması da zaman ister. Tek bir gecede mi değişecek hayatımız? İster arkadaşlarımızla, ister ailemiz ile geçirelim bu özel günü; kendimizle yüzleştığımızda, aslında hiçbir şeyin değişmediğini ve boşluk hissini de tatmaya başlıyoruz yavaş yavaş. Herkes kendine dönecek yine, kendi kişiliğine bürünecek. İş düşene kadar hâlini hatrını sorar insanlar, sonrası yine aynı yalnızlık. Külkedisi masalındaki gibi süre kısıtlı o günde, vakit dolduğunda her şey eskisi gibi olacak. Heveslerimizi, dileklerimize sakladık ama neticede her insanın beklentisi de, arzusu da farklı yönde. O yüzden niyetlerimizi, olumlamalardan beklemek yerine bizim çabalamamız ve harekete geçmemiz gerekir. Durak aynı ise yolcular farklı olsa bile gelen otobüs aynıdır, rota değişmediği sürece bu böyle sürüp gider. Ta ki, hedef yeri değişene kadar. Bu yolculukta emek varsa, yol katedilebilir ancak. Olur veyahut da olmaz, bu da bilinmez ama en azından, “Denedim, çabaladım.” deme şansı olur insanın. Kış her daim gelir; zemheriyi de beraberinde getirir ve doğa olması gereken akışında devam eder, gider. Önemli olan kışın ayazına rağmen, içimizdeki umut ile beraber yeşeren hayâllerimizi yeşertebilmemiz. Ufacık bir kıvılcım, ateşe dönüşebilir, bunu unutmadan yolumuza devam etmeliyiz. Karanlığın olduğu yerde aydınlık, kötülüğün olduğu yerde iyilik de var çünkü. Hayatımıza neyi almak istediğimize bağlı biraz da, karakışta kalsa da ruhumuz, yine umut dolacak benliğimize. Misal, gül çok güzel kokar ama dikenini vardır, battığında çekinmeden acıtır insanın canını. Buna rağmen üstüne giderek hâlâ o gülü tutmaya devam edersek, elimizin kanamaması artık işten bile olmaz. Hayat da böyledir işte, tam da vazgeçtiğin o an, hayatının dönüm noktası olabilir. Mevsim kış olsa da, onu umudumuz ile bahara çevirmek de bizim elimizde. Baharlarımızın tükenmemesi dileği ile.

TAM YÜZ GECE

Muhammet Baran ASLAN

Tam yüz gece mısralar beni hiç uyutmadı.
Cehennem kuyusuna döndü sıcak yatağım.
Ben cenneti beklerken zebani kucakladı.
Haykırdı: “Yazana dek ruhunu yakacağım!”
İçimi parçalarken bu karanlık heyula
Ben kelime döşedim yüzlere yarım yarım...
Lâyenkati içimde başladı bir istila.
Aşk şarabı sanarak kor alev yudumladım.
Esrarlı bir öykünün en ıssız durağında
Asırlarca bekledim bir satır kelamını.
Kader denen bu tozlu labirent otağında
Bunca sene bir korkak dinlemiş meramımı.
Çıplak ayaklı bir kız çatlamış dudağıyla
Okudu usul usul kandan alın yazımı.
Elimde kuru daldan bir derviş asasıyla.
Bata çıka yokladım kabrimin yollarını.
Gelmesen de fark etmez, düştüm kör kuyulara.
Ömrü solmuş bir mevta neylesin aşığını?
Örtün gölgelerini ağaçların, ruhuma
Topraklaşan gözleri yakar ayın ışığı.

KALA-BALIK

Halis TAMKOÇ

ıssıza kabarıyor birden
uzayan kulaklarım
işitmeye niyetli bir
tetikten
hicretsiz göç'ten bahsediyor
alacakaranlık
kuyruğuna bastıkça
aralanıyor kapı
şışıyor izlekler
bilinmez kaç yarın,
kaç yârenlik

kızıl bi nehir açılmış
ak gömleğin derini
çağrılıdır;
yatağını genişleterek o acı,
büyütüyor kendini
inadına aşılmazlığa eşik
ve dikey soru!
hüşyârmest bir münzeviliğe
ki; sarhoş ormanlara doğru

ya ne hoş bakış böyle bu
ey toprakağz!
kâlbde bir can çırpıntısı mı
balık
verili olsun artık yağmuruna
...kavuşsun

KARA BAHÇE

Deniz DEMİRALP

Kalbimin sesini unuttuğum zamanlardı.
 Rüzgâr esmez, çiçek açmaz, güneş doğmazdı.
 Bir korkuluk bir de ben vardım, o bereketi kaçmış topraklarda.
 Yeşilin adını unuttuğum, maviye hasret kaldığım,
 Gecenin karanlığına sarıldığım zamanlardı.
 Yüzyıllar öncesinde kalmış mutluluğumu
 Sana verdiğim son akşamdı.
 Gözlerini hatırlayabildiğim son akşam.
 Gökyüzü parçalanmış, üstümüze yağmıştı
 Bir güvercin bizim yolumuza ölmüştü
 Bütün can'ları yanına alarak gitmişti çürümüş bedenimden.
 Ne kan akmıştı ne de yaş gözlerimden.
 Yasına bile düşmemiştim, düşmemiştim.
 Sonbaharda hatırladım.
 Bir kara meltem bana hatırlattı.
 Yitirdiklerimi.
 Her şey ölmeye hazırken
 Ben yeşertmek istedim yeniden.
 Aldım Papatyaları elime
 Ektim toprağa, açmadı.
 Ektim bedenime, açmadı.
 Ektim ruhuma, açmadı.
 Nasıl açardı
 Güvercinin kanadından akan kanlarla
 Bereket uçup gitmişti.
 Ve ölen güvercinden sonra
 Kalmadı renklerin hatırası.
 Sözlerin anlamı, ellerin bana kalmayınca
 Evet ellerin de bana kalmadı.
 İki demet papatya ve dünyalar kadar umut
 Veren ellerin bana kalmadı...

ÇOCUKLUK ARANIYOR

Kübra ERBAYRAKÇI

Kavgalar çok korkuturdu beni. Hani o bağıntılı, delirmeli kavgalar var ya! Siz bilmezsiniz tabii... Huzurlu uyuduğunuz gecelerde ben hep düşünürdüm. Düşünürken de kalbim güm güm atardı. Küçüktüm. 10 yaşında ya vardım ya da yoktum. Çocuk ağlamaları duyulurdu dışarlardan... Sonra nefret ettim, çocuklardan ve kavgalardan. Hiç yardım etmezsiniz. Orada ne oluyor diye merak bile etmediniz. Çünkü siz rahat yatağınızda yatarken, ben sesler duyardım. Bir de gördüklerim vardı. Yerlerde cam kırıntıları, vazolar kırılmış, televizyonum... Televizyonum kırılmış. Üzülürdüm. Gizliden ağlardım kenarda köşede. Hatta bir keresinde yorganımın altına geçmiş, sınıksıkı ona sarılmış başka şeyler düşünmeye çalışmışım ama olmazdı. Tokat sesleri, küfürler derken bir türlü de uyuyamazdım. Kaç gecem böyle geçti biliyor musunuz? Çocukluğumu kaybettim desem, güler geçersiniz... Bir de gereksiz yere sorduğunuz o sorular yok mu!

-Dün gece ne oldu?

Meraklıydınız işte... Küçük bir çocuğun kalbini kırabilecek kadar meraklı. Sonra hiçbir şey yokmuş gibi iç gıcırdatan gülümsemeler... Hatırladıkça sinir oluyorum. Sinirlendikçe nedense hatırlıyorum.

Bunları aklımdan geçirdiğim şu anda. Yatağında... Bu arada; rahat olan yatağında yatarken dışardan duyduğum o kavga sesleri kapımı çaldığında, geçmişe gitti bir anda bedenim. Çocukluğumu benden alan kavgalar ölmüştü. Duvarlar sessiz kalmış, mutlu olmam gereken zamanda kavgaları hala hatırlıyor buldum kendimi. Kızdım, öfkelenim. Çıkmayan sesime inat bağırarak istedim. Polisin kırmızı mavi yanan ışığını görünce irkildim. Çocukluğumda yaptığım gibi yorganımın altına sığındım. Sıcak, beni koruyan, güvendiğim tek yer olana sarıldım. Yirmi bir yaşındayım. On yaşında olan çocukluğumdan bu yana geçen zamanda sanki hiçbir şey değişmemişti. Korkuyordum. Hem de çok... Ani kalkışla dışardan duyulan sese kulak vermek için pencereme koştum.

-Aman Allah'ım!

Her yer kan içinde. On yaşında ya var ya yok küçük bir kız çocuğu kaldırım taşının üzerine oturmuş ağlıyor. Yanındaki polise bir şeyler anlatıyor. Bu sahneye anlam veremediğim için ayakkabılarımı ayağıma geçirdiğim gibi hem soluk almak hem de yaşananları anlamak adına dışarıya atıyorum kendimi. Kalabalığın içinden görüyorum yine onu. Küçük kız çocuğu ağlıyor ve ağlıyor. Elleri kelepçeli adamı polis tutmuş, arabaya bindirmeye çalışıyor. Adam bağırıyor, küfürler ediyor. Bu sahne bana o kadar tanıdık ki! Kelimelere sığmayan türden acıyor içim. Yerde yatan kadın bedeni, kaldırım taşında oturan küçük beden ve bir de canı kocanın kelepçeli elleri. Ağlamamak için zor tutuyorum kendimi. Gözümün önüne çocukluğum geliyor. Çaresiz, kırık dökük, çelimsiz, üzgün, mutsuz ve hissiz çocukluğum. Hiç mutlu olmadım mesela. Arkadaşlarım hep mutluydu biliyor musunuz? Onlar rahat yataklarda yatanlardandı, bense rahat yatak görmemişim. Şimdi karşımda minik, masum oturan kız çocuğunda kendimi görüyorum. Ona dokunmak, elini tutmak, acısına ortak olmak isterken sarışın, mavi gözlü, sert bıyıklı polis memuru durduruyor beni;

-Hopp, nereye hemşerim? Burası olay yeri

2

1

Cevap vermeden geri çekiliyorum. Yerde yatan kadına dalıyor gözlerim. Korkuyorum. Bu kadının anneme benzemesinden korkuyorum. Ambulans geliyor, kadının cesedi ambulansa bindirilirken görüyorum onu...

Annem...

Esmer tenli, minik burunlu, kıvrıkcık saçlı... Bu benim annem...

Hiçbir günah yokken, yemek tuzlu veya tatsız olduğundan dövülen annem. Sesini çıkardığında yüzüne karşı küfürler söylenir, alay edilir, ezilir.

Ortalık yerde bağıyorum; “Bu benim annem” ... Kimse sesimi duymuyor. Bana bakmıyor. Beni dinlemiyor. Polisin eline dokunuyorum, görmüyor beni. Ambulansla giden anneme bakıyorum, gözüm yaşlı, umutsuz ve bitkin. Gözümden düşen yaşa aldırış etmeden yere atıyorum kendimi. Gözlerimi kapatıyorum. Uyanıyorum. Kâbusun içinden çekip alan dışardaki seslere odaklanıyor kulağım.

Adam, kadına bağıyor. Kadınsa susuyor.

Neredeyim ben?

Rahat yatağın üzerinde buluyorum kendimi. Dışardan sesler duyulmaya devam ediyor.

Bense tekrar uyumaya dönüyorum.

İSTİSNALAR

Zeynep MİLDAN

Devam mı, tamam mı?

Hani Turgut Uyar “Mesafeler zordur, seviyor mu özlüyor mu? Bilemezsin” diyor ya o kadar haklı ki. Beni seviyor musun ben seni özlüyor muyum bilmiyorum. Artık öyle bir noktadayım ki sanki bütün duygularımı kaybettim. Artık insanların birbirini gerçekten sevdiğini düşünmüyorum. Çıkarsız sevgiye artık inancım kalmadı.

Masumiyete, aşka...

Oysaki bana aşkta çıkar olmaz, planlar kurulmazdı. Her şey hislerin kölesiydi ve olması da gerekliydi. Birini kalbinde sıcaklık hissediyorsan, gece uyurken onun kalbindeki yerini kontrol etmeden uyumuyorsan, fotoğrafı her zaman zihnindeyse ve onu hiçbir zaman oradan ayırmıyorsan, güzel manzaralı bir yer gördüğün zaman onunda o an yanında olmasını ve onun manzarayı seyrettiği zamanı kollayıp sende onun yüzünün her hattını aklına kazıyorsan, onu üzecek en ufak bir üzüntü kırıntısına dair tahammül edemiyorsan, onu her gün kendi sevginle besleyip, büyütüyorsan ve günden güne takım taklavatı kullanıp sağlamlaştırıyorsan o yeri o zaman aşka inanabilirdim.

İnandıramadı...

Anlaşılmak Kocaman Bir Lütfmuş Meğer

Okuduğum bir kitapta şöyle yazıyordu. İnsan anlaşıldığı insanda çiçek açar.

Ama bu çağın en büyük sorunu değil midir zaten “anlaşılmamak”. Aslında derin bir nefes alsak ve biraz dursak. Etrafımızda kim var, ben ne yapıyorum, yaşıyor muyuz yoksa sadece nefes mi alıyorum. Demem o ki insan denilen varlık o kadar kendisiyle ilgili ki birine zaman ayırmak biraz daha ileri gidelim birini anlama gayretine girmiyor. Bir insana istediğin kadar kendini anlatmaya çalışsan da o cümleler sadece onun aklında kalan birkaç cümleden ibaret da gerçekten dinlediyse tabii...

Bu kadarı umutsuzluk olmaz mı derseniz, bence ıskonto bile verdim...

Özgürlük ve Aşk

Birbirinden oldukça zıt olan iki kavram özgürlük ve aşk.

Aşk tutsaklıkla beraber değerlendirmek hiç yanlış olmaz sanki. Hayatının, hatta kalbinin bütününü birbirinin ellerine teslim etmek ve bu teslimiyetin sana mutluluk olarak döneceğine inanmak ne kadar aptalca. Aşk da biraz saflık ve aptallıktır zaten.

Ama ben bu duygunun daimî elemanıyım. Çünkü birinde ruhunun devamını bulacağını dair bir inancı büyütme epey bir fedakârlık gerektirir. Aşka yolu hiç düşmemiş ve böyle bir kavramın varoluşunu canlı canlı yaşayarak öğrenmek her insanın hakkıydı. Bu yolun insana birtakım sürprizleri de vardı tabii. Serumluk olma riski, Kalbinin attığını yoklamak ve telefon numarasını silmek istediğinde zihninde bir kopyası olduğunu fark etmek gibi.

Bu yolu tercih etmek istemeyenlerin tercihi ise özgürlüğünü seçmektir. Özgürlük her zaman mutlu hissettirir ve riskleri yoktur. Ama bu yol korkaklıktır bana kalırsa.

Her şeyi sana ait olan bir aşkın acısını da aynı cesaretle çekebilmeli bir insan. Üzülebilir ancak bu da hayatın bir parçasıdır. Hayatın mucizelerine inanan insanlar için ise bunun bir mutluluğun önündeki keder olduğunu görebileceğine eminim.

PABUÇ

Sude Naz ÖZAYDINLI

A benim vefalı pabuçlarım... Yıllardır kahrımı çekerler, bir gün olsun ah etmediler. Güneşin sıcağında ter kokmaya, kışın karasında soğukla hemhâl olmaya razı geldi canım pabuçlar. İyiden iyiye harap oldular. El mecbur yolları ayırmak gerek. Günlerdir yeni bir çift pabuç arıyorum kendime. Şimdiki çiftlerin gözü de göz değil ki. İlk zorlukta yarı yolda bırakırlar adamı. Hangi birine güvenip de yoluma yoldaş tutayım? Varsın bir müddet pabuçsuz kalayım. Eninde sonunda evlâdiyelik bir çift bulacağım. Pabuç işini rafa kaldırdık. Peki ya insanlar? Hangi birine güvenip bağrıma basacağım? Şu koca dünyada dört yanım insanlarla çevrili. Önümde neşeyle yürüyen beş altı yaşlarındaki çocuk da onlardan biri. Elinden sıkıca tuttuğu annesine bir şeyler anlatıyor. Sayılı zamana sayısız hayal kuruyor.

Ben de “çocuk” gibiydim küçükken. Hayaller kurar, masallar anlatırdım kendi kendime, kendimce. Arabaların ruhu vardı hayalimde. Kafa kafaya park edilmiş olanlar koyu bir sohbete daldı. Masallarında canavarlarca işgal edilen ülkemi türlü cengâverliklerle kurtarırdım. Arabalar muhabbeti kesti, işgal kuvvetleri ülkemi terk etti ben büyürken.

Ben büyürken... Az biraz aklım ermeye başladığı zamanlar babamın sekiz yıllık doğu görevi anılarını can kulağıyla, henüz içli dışlı olmadığım dış dünyanın anılardaki gibi olduğunu düşünerek dinlerdim. Sekiz yılda sade sevgi vardı. Çok şeyler umdum kabuğumun içinde gözlerim parlayarak dinlediğim sıcacık anılardan. Geçmiş şen şakrak anlatan babamın bugüne döndüğünde uzunca bir süre, uzun uzun iç çektiğini fark etmezdim o zamanlar.

Henüz umudun ışığı vardı gözlerimde. Güven vardı yüreğimin sesinde. Ta ki usul usul dünyaya sokulup insanlar arasına karışana dek. Bir cesaret kabuğumu kırdım. Dışarı soğuktu. Sevginin sıcaklığı kâr etmedi. Üşüdüm bu defa ve bundan sonra her defa. Olsundu...Umudum solmadıktan, güvenim yıkılmadıktan sonra üşüsem kaç yazardı?

Çok yazarmış meğer. Bana umudumu mavi göklere, güvenimi kirli kalplere kurban vermek yazılmış. Zannederim bundandır umut dilerken gözlerimi göğe çevirmelerim. Bundandır kalbimin sesi boğuklaştığında gözyaşı dökmelerim. Gözyaşlarım kalbimi temizlesin isterim. Bilirim ki yüz göz olduğum dünya babamın uzun uzun iç çekişlerinden ibarettir. Kabuğunu kırıp da üşüdün müydü ısınmak zinhar mümkün değildir.

Velhasıl kelam, ben büyürken hiçbir sekiz yılın babamın sekiz yılına denk düşmeyecek. Hiçbir pabuç vefalı pabuçlarımın izinden gidemeyecek. Payıma umutsuzca pabuç ararken uzun uzun iç çekmek düşecek.

BABASIZ YARINLAR

Tayfun OĞUZ

“Ağzının içindeki acı tatla kendine geldiğinde soluk alışverişlerinin yavaşlayarak daha iyi nefes aldığını hissetti. Sanki göğsüne bastırıp, nefes almasına engel olan şey artık yoktu. Hareketsiz bir şekilde gözlerini odada gezdirip karşı duvara dayalı aynada gördü yerde halının üzerinde duvara yaslanmış halini gördü. Yüzü bembeyaz ve berbat bir haldeydi. Elinden alan kanları görür görmez elinin acısını hissetti birden. Nefes alıyorum ve devam ediyor canına yandığının dünyası dedi usulca.

Bazen kendimi bir çatlaktan sızan su gibi hissediyorum. Kendime çizdiğim yoldan süzülerek toprağa ulaşıyorum sanki. Bu düşünceye ilk defa; o olaylı gecede, Sami'nin başkomiser karşısında, olanlarla kendinin bir alakası olmadığını anlatırken kapılmıştım. Sonrasında ise hayatımda hiç eksik olmadığını fark ettiğim, buhran anlarında yok olup gitme isteği ile devam etmiştir.

Bizim sarı Mesut, benim bu buhranlı anlarımı kastederek “insan en çok kendinde kaybolur” gibi bir şeyler söyledi bir keresinde, üstelik sarhoştur da. Bu düşünceye pek katılmamış gibi görensem de içten içe bende aynı şeyi savunuyordum. İnsan en çok kendi içinde kayboluyor. Bilirsin zaman zaman adresi belli olmayan yolculuklara çıkarım. Çantamı takıp sırtına nereye olursa gittiğim. Derdim; bir yere gitmekten çok, kayboluşlarımı etinle kemiğimle nesneleştirmek aslında. İnsan ne çok yitip gidiyor; kendi ile, kendi olmadığını iddia ettiği benliklerinin arasında. Neden diye sorduğum birçok soruyu cevapsız bırakıyorum. Bizim şişko Kemal'i bilirsin geçenlerde o çocuğunu görmeye gitti taa Adana'ya, Hem de eski karısının evinde birkaç gün kalarak. Şaşırdım kaldım. İnsan eski karısının evinde kalırım diye düşünüp durdum. Bir ara Kemal'e sordum ya bu nasıl oluyor diye. Ne dedi biliyor musun bizler benliklerimizden vazgeçiyoruz dedi. Vazgeçmekle kaybolmak arasındaki farkı o gün anladım ben.

Hiç konuşma emi mülteci. Hiç konuşma. Bu arada sana bir şey söyleyeyim mi Kemal'i kıskanmadım değil. İnsan her şeyini kaybetse de kendine olan saygısını kaybetmesin. Bunun adı medeniyet mi, anlayış mı bilmiyorum ama bu güzel bir şey deyip durdum kendi kendime. Sana neden anlatıyorsam tüm bunları oysa sende hep benimleydin deyip sigara tablasında duran elle kalınca sarılmış içinde kenevir olan sigarayı alıp derin bir nefes çektikten sonra berjer koltuğunda biraz daha yayılarak oturup, gözleri ile odayı süzdü. Kapının sol tarafında duvar boyunca uzanan kitaplık kitaplığın üzerinde duran birkaç oyuncak araba, önünde oturduğu büyükçe masanın karşısında duvara asılmış büyük kalın çerçeveli bir ayna ve aynanın önüne sıralanmış kurşun askerler. Bir süre kurşun askerlere gözleri takıldıktan sonra tebessüm edip yeniden kalın sarma sigarasına uzandı eli. Dudaklarına götürürken Çek bakalım mülteci çocukluğunun kahramanı kurşun askerlerine baka baka çek. Çek ki; her nefeste, şu çocukluk kahramanlarına kurşuna dizdirip zayi ettiğin yaşama sevinçlerinden kaç deyip derin bir nefes çektikten sonra başını tavana kaldırarak ağır ağır burun deliklerinden bıraktığı dumanı seyretti. Masada duran kaleme uzanıp önündeki kâğıda ağır ağır ağır ağır ağır elimizden kayıp giden hayatımızın kaybolan sevinçlerinin tek müsebbibi bizleriz, başkası- yazıp kalemi öylece bırakarak birden aklına bir şey gelmiş gibi kalkıp sararmış tül perdeden dışarıyı seyretmeye koyuldu. Ahhh insanlar rengarenk hayatlarınız arasında bana neden yer vermediniz. Aynı şemsiyenin altına sıkışarak kol kola giden şu gençler çok değil 5 sene sonra benim yaşıma geldiklerinde onlarda benim gibi böyle hayatın renklerini kaybetmiş olmazlar umarım. Kerem bu naneyi ne zaman içsek yine kaybettik hayatın renklerini mülteci diye diye geçirdi kendinden. Bende yine her zamanki o zavallı halimle evet ben zavallı bir adam oldum. Aslında ben her zaman zavallıydım ama hiçbir zaman kabul etmedim bu zavallılığımı.

Ne yazık bana. Zavallı olarak yaşarken hiç zavallı değilmiş gibi yaşamaya çalışmak üstüne üstlük buna kendimi inandırmak ne büyük bir kaybolmak. İnsan en çok kendinde kaybolur değil mi Mesut. Adama kara deriz ama adam sapsarı ona da yazık. Bak kerem hayatın renklerini o kadar kaybediyoruz ki sarı olana bile kara diyoruz. Kerem olsaydı neler derdim neler. Önce sesimin çatlamasını engellemek için boğazımı temizleyip derin bir nefes alarak ses tonumu ayarlayarak bak kerem diye söze girerdim derken pencerenin önünden odaya doğru dönüp masanın önünde duran iki boş koltukta kara Mesut ve Kerem varmış gibi konuşmaya başlamadan önce üzerindeki gömleğin yakasını düzelterek bak kerem bizler hayatın renklerini kaybeden zavallılar topluluğu olarak nelerden kaçıp nelere sığındığımız sizlere kısa bir konuşma ile anlatacağım. İlk olarak şunu bilmeliyiz ki bizler toplumun içinde kendi benliklerini yitirmiş bireylerin fakat bundan daha acı veren bir şey varsa o da şudur ki kendi benliğini yitirmiş olduğunu bilen fakat bunu kendinden bile gizleyen zavallıların. Asmayın hemen suratınızı. Bu bir gerçek. Şimdi sana şunu söylemeliyim ki sen eski karının hadi boş ver eski karını çocuğunun kaç kere hatırını sordun hadi söyle bunu bana. Tamam hadi siktir et beni kendine bunu kaç kez sorma cesaretini gösterdin. Kemal'in eski karısı ile olan münasebetlerine hepimiz şaşırıyoruz ama hiçbirimiz onun gösterdiği müsamaha gösteremezdik. Bu müsamaha bir başkasına gösterilen müsamaha değil sadece kendimize. Bizler kendine bile müsamaha gösteremeyen zavallılarız. Umarım sizlerle birlikte yaptığım bu öz eleştiriden dolayı derin kederlere dalıp daha fazla kaybetmekteyiz kendimizi. Birazdan içimizdeki insanlar konuşmaya başlarlar birbirleriyle yüksek tonlarda. Bizler yine kahrolası yalnızlıklarımızın bahanelerini başkalarının omuzlarına atıp gerçeğe yüzleşmekten kaçırız. Daha söyletecek çok sözüm var şu canına yandığının dünyasına, dedikten sonra duvarlarda asılı olan aynaya dönüp daha yüksek bir sesle, Aynaların karşısında kendi yüzüme bakarak söylediğim o yalan düşünceleri şimdide sizlere söyleyip kaybolup giderim yalanların içinde. Biliyorum sizlerin de benden kalır yerleriniz yok. Onun için şimdi bu odada siz varmış gibi konuşmaktan da vazgeçiyorum. Şu lanet olası aynalara baka baka ke di göz bebeklerimde kayboluşlardan, yalanlara sığınmaktan, kendimizin bir zavallı olmadığını düşünmekten insanların beni anlamadılar yalanına inanmaktan vazgeçiyorum. Nefesim daralıyor beynim sığmıyor kafatasına bu düşüncelerin girdabında. Kendimi kabul etmekten korktuğum benliklerimin içinde tek edip kaybolmak istiyorum. Yolculuklara çıkıp; bilmediğim şehrin, bilmediğim ara sokaklarında kendim sandığım benliklerimde kaybolduğum gibi kaybolmak istiyorum. Anlıyor musun beni aynada gördüğüm suretim, anlıyor musun kendimden kaçtığım benliğim, anlıyor musun içinde nefessiz kaldığım benliğim derken az önce yükselen sesi, gözyaşları arasında haykırışa dönerken sıkıdığı yumruğunu aynaya vurduğunda gördüğü sureti parçalanan cam sesleri arasında yok olmuştu. Parçalanan aynanın önünde dizlerinin taşıyamadığı vücudu yerdeydi şimdi. Akan gözyaşları, daralan nefesi, dönen başına rağmen dilinde kayboluyorum kelimesini çıkarmaya çalışırken gözleri yerlere saçılmış bir ayna parçasına takılı kalmıştı. Şimdi duvara yaslanmış Tek nefeste ağzından çıkan kayboluyorum kelimesinden sonra midesinden gelen acı suyu hissetti ağzında. Ağzının içindeki acı tatla kendine geldiğinde soluk alışverişlerinin yavaşlayarak daha iyi nefes aldığını hissetti. Sanki göğsüne bastırıp, nefes almasına engel olan şey artık yoktu. Hareketsiz bir şekilde gözlerini odada gezdirip karşı duvara dayalı aynada gördü yerde halının üzerinde duvara yaslanmış halini gördü. Yüzü bembeyaz ve berbat bir haldeydi. Elinden akan kanları görür görmez elinin acısını hissetti birden. Usulca ayağa kalkıp işte her şey devam ediyor ve ben hep kendimi ait olmadığımı sandığım benliklerde yitirip duruyorum dedi.

Bana uyuşturucudan kurtulmak için yaşadığım bir buhran anını hatırladığım kadarı ile hikayeleştirerek başka bir gözle anlattırarak neler kaybettiğimi anlamaya çalışmam için verdiğiniz emekler ve tedavimde beni yeniden topluma kazandırmak için nasıl çaba sarf ettiğinizin farkındayım. Bunun için sizlere ayrıca teşekkür ediyorum. Ben kendi elleri ile kendi umutlarını kaybetmek üzere olan neredeyse hayatının en güzel günlerini yok edecek kadar zavallılaştan biriydim. Keşke imla kurallarını bilmememe rağmen hiçbir sorun olmayacağını söyleyip bana yazdırdığınız bu satırları mutluluğu karanlıklarda arayan hayatın renklerini kaybetmiş insanlarda okuyup yaşam sevinçlerinin çok da uzaklarda olmadığını anlasalar.

Bir kereden bir şey olmaz değil hayatın renklerini kaybetmemek için madde bağımlılığından uzak dur.”

Yazan: Emre Sahra

Sayın başhekimim ve kıymetli meslektaşlarım. Madde bağımlılığına son vermeye çalıştığımız, kendisinin de; bu illetten kurtulmak çabası içinde olan, yani tedaviye belirli bir süre sonra katkıda bulunan, henüz 21 yaşında ki genç dostumuz Emre’nin tedavisinde uygulamaya çalıştığım üçüncü bir gözle gör, ya da, edebi bir bakış açısı olarak, “Tanrı bakış açısından gör” diye adlandırdığım, madde etkisi altında kendisinin yaşamış olduğu bir anıyı kaleme aldirarak, o hali ile yüzleşmesini ve bunu sadece kendine itiraf etmesini sağlayarak, kendisin de ki olumlu değişimlerin farkına varmasını sağlamak niyetindeydim.

Elbette ki bu noktaya gelmemiz için uzun bir sürece ihtiyacımız vardı. Çünkü insan en çok kendinde kaybolur. Genç arkadaşımız yazdığı satırları bana verirken “beni; kendim olmadığım benliklerde kaybettirmediğiniz için, size minnettarım” dedi, galiba emre başarıyor deyip usulca gözlüğünü masaya bırakıp mektubu yeniden hastanın dosyasına ekleyip sessizce başhekimin diyeceklerini beklemeye koyuldu.

Başhekim derin bir nefes alıp, genç yaşıma rağmen ve ilk hastanızda bu derece başarı ile sağlıklı bir yol kaydetmeniz beni çok sevindirdi Semra Hanım, sizi tebrik ederim. Çalışmalarınızda daha nice başarılar ve artık özel kliniğimizin daimî doktorlarından biri olduğunuzu size bildiririm, dediğinde defterine “kimse benim gibi, uyuşturucu koması yüzünden babasız yarınlarda kaybolmayacak” yazıp kalemi usulca masaya bıraktı.

Keşke imla kurallarını bilmememe rağmen hiçbir sorun olmayacağını söyleyip bana yazdırdığınız bu satırları mutluluğu karanlıklarda arayan hayatın renklerini kaybetmiş insanlarda okuyup yaşam sevinçlerinin çok da uzaklarda olmadığını anlasalar.

SESSİZ ATLI KARINCALAR

Sedef ONUK

Dağ, bayır, börtü, böcek onların yabancı olmadığı en çok da onlarla haşır neşir olduğu en yakın arkadaşları sokak çocuklarıydı. Her çocuğun hayalindeki dünya ve dışarıda yaşadıkları acımasız dünya... Kalbim sokak çocukları namı diğer sessiz çocuklar. İç dünyasında verdiği savaşın yorgunluğuyla dış dünyaya tutunma çabaları. Adını söylemeye bile utanan Ali. Hemen yanında duran sekiz yaşındaki Erim. Sorsanız bir adları bile yok. Ama ufacık gördüğü ilgide karşısındakini kendi gibi görünce utanmadan söylemeye cesaret bulan çocuk yanıla muhabbet kurma çabası. Zayıf çelimsiz yorgun bakan masum gözleri her şeyi Ayan beyan ortaya koyuyordu. Defne dalları kuruyup dökülüyordu her bir çocuğun sessizliğiyle... Onlar dünyanın her yerinde aynı görünseler de kendi dünyalarında çok farklılar. Kiminin hayali müzik yapmak, kimi mühendis olmak kimi doktor olmak istiyordu.

Kirli yüzleri, korku ve kin bürümüş gözleriyle hayallerinden uzakta yaşamaya çalışıyorlardı. Kılını kıpırdatmasa, gücü yetmese bile karşısındaki kişide korkuya dönüşen bir algı yaratıyorlardı. Sokağa sürüklenen çocuk; başına gelen bütün kötülüklere boyun eğmek zorunda kalıyorlardı. Her sabah işe giderken karşılaştığım aynı yüzler. Herkes bilirdi yüzlerini mahallede. Aynı sokak ta, gelen geçeni tanımanın verdiği gururla. Beni görüp abla senden günaydın yok mu bize! Olmaz olur mu kalbim çocuklar en güzel günaydınlar sizin olsun... Aynı mahallede yaşayan bazı acımasız insanlarda vardı tabi. Çoğu zaman görmezden gelerek seyrettiler hayatlarını. Sokak kedilerini beslemekten geri durmayan insanlar sokak çocuklarını görmezden gelirlerdi. Aynı ehemmiyeti göstermezlerdi. Hepsi değil tabi. Genelleme yapacak kadar sayıları yoktu. Kalbim çocuklar uykuya daldıkları her gecenin sabahına uyandıklarında her şeyin bambaşka olacağına inanırlardı. Çalışmak isteseler de çoğu iş bulamazdı. Çünkü dış görünüşleri onların güvensiz tarafını daha çok gösterirdi. Ancak iş vermek isteyen işverenler gözlerinin içine bakmaya çalışsalar oradaki çaresiz çocuğu görüp elinden tutardı.

İnsanı sokağa çağıran güneşli bir sonbahar gününde, sokağın ağaçlarına bakıyorsunuz, Dallarından kopardığınız yaprakları hatırlıyorsunuz. Hepsinden koparmış lığımız vardır. Ne çabuk unutmuşuz, koşmaktan nefes nefese kalıp, azıcık köşe başında dinlenip tekrar durmaksızın koşmaya devam ettiğimiz günlerimizi. Biz değişmişiz o zaman sadece büyümeyip geçmiş çocukluğumuzu da unutmuşuz.

Sokaklar, sessiz çocukların, acıların, hayallerin ve hayal kırıklıklarının bir arada sessizce anlatıldığı bir kitap gibi aslında. Bakmayı bilirsek okumakta zorlanmayacağız. Sokak da kalbini burkan bir çocuk gördü mü başını çevirir hemen, gürültülü yaşamında kaybettirir onu. Çünkü bunu yapmadığı zamanlarda içinin acıdığını hissedirdi. Sokakların anlatacak çok şeyi vardı.

“Çünkü bir şehrin hep mükemmel sokaklara ihtiyacı yoktur ama bir şehrin yıllarca hiç bozulmadan aynı kalabilmiş, anıları olan, içinde bir canlı gibi ruh taşıyan, iyisiyle kötüsüyle bizi anlatan ve bizi yansıtan sokaklara ihtiyacı vardır.” (Alıntı)

Hayatın en dışına itilmiş sokak çocuklarının yaşama tutunma çabalarına zaman zaman şahit olmak Hiçliğin ve yoksulluğun yarattığı, bu düzende yüzlerinde hayatta kalan iz toza toprağa karışmasına rağmen yaşamaya çalışmaları elbette ki zor. Kalbim çocuklar sizleri çok seviyoruz...

YAZMAK

Nurullah KURTAY

İnsanlığın kaderi yazıyla beraber aykırı bir seviyeye gelmiştir. Tek düze ve sıradan geçen yaşam serüveni, yazabilme duygusuyla anlamlı ve işlevsel hale gelmiştir. Gerçi yazı yazılmasaydı bu kadar düşünce yoğunluğu olur muydu ya da yazmadan geçecek bir dünyada bizleri ne gibi bir hayat karşılardı, bunu ancak yazmayabilmekle anlayacaktık. Ne var ki elimize kalemi aldıktan sonra iz bırakmak, not düşmek için kullandığımız kâğıda mürekkep damlatmadık; insanlık kimliğimize bir ad vermek, hatırlanmak, paylaşmak, devam ettirmek anlamlı hale getirmek, bir serüveni başlatmak, duyguları kaydetmek, bilinci aktif hale getirmek, insanlığa hükmedebilmeyi de gerçekleştirdik.

Duvarlarda çizdiğimiz çizgilerle kadere yön verirken, sonraki nesilleri de uyandırmayı başarabildik. İnsanlar arası etkileşimi güçlü hale getiren yazı yazmanın, kuşaklar arası ve evrensel bir yönü de vardır. Aynı anda farklı hissiyatlarla yaşamlarını devam ettiren, Eskimo insanı ile Afrika sıcağında kavrulan yaşlı amcağı birleştiren Tolstoy öyküleri, bir can verme edasıyla duygulara seslenebiliyor.

İnsanın iç dinamiklerinin kıpırtısı, zamanın elverdiği ölçüde bir mühletle kalan bizlerin yeryüzü üzerinde izlenimlerinin, düşüncelerinin ve kavrayışlarının bir çığ gibi biriktirilip, yerde paramparça olan kar tanelerinin coşkusuyla santim santim, ilmek ilmek, kelime kelime yazıya dökmesine neden olabiliyor.

Entelektüel çevre aydınları, sanatçılar, bilim insanları, topladıkları bu cevherlerle hayatlarına son vermez ve o son nefesi beklemezler. İnsanlığa armağan edilen bu kutsal döküntülerini bir devinim süreciyle çağlar arasında yolculuk eden kahverenginin farklı tonlarındaki insanlara bir ışık, bir yol gösterme ve onların da bunların üzerine koyarak hep bir aidiyet üstelercesine razı gelir gibi yaşarlar.

En bilinen filozof ile adını hiçbir zaman tarih kitaplarında göremeyeceğimiz bilim adamlarının yanındaki asistan ve yardımcılar da bu kutsal devinime yardım etmişlerdir.

Dünyaya dört boyutlu bakabilen ilerici ressam da taşa ruh verebilen heykeltıraş da bilimin damarlarını bir yerlerden yakalayıp buluş yapan Bilim İnsanı da gerçek ile kurguyu birbirlerine hapsedip bizleri serapta yaşatabilen yazarlar da, ilahi bir tonda okunan mısraları dünya insanına bir tirat gibi okuyabilen şairler de sürekli yazmaya devam edecektir.

Kalem ve kâğıttan nasibimize düşen ya okuyucu olarak haz duymaya devam edecektik ya da kelimelerin büyüğü dünyasına kapılıp evrende kendine yer edinip, bir konu üzerine bir teori, önerme, tez, fikir, düşünce veya bir duygu ekseninde kendisinden ilham alınacak, okunacak, paylaşılacak, soydaşlarına yazı yazabilecek bir yazar olacak...

BİLİNÇ, AKIL, İNANÇ DENGESİ

Ali Rıza MALKOÇ

Gözleme dayalı, bilgi ve deneyim olarak ne toplayabilmişseniz, bilinç duvarınızı o malzeme ile örmek zorundasınız. Şunu bir kavrayabilsek sorunların ve aldanma/yanılma nedenlerinin yarısını çözeceğiz. İnançlar; soyut, göreceli, kişiye ve topluma göre değişen manevi değerlerdir. İnanç birliği; bir yönetim ve maddi yöntem aparatı olamaz. İnanca dayalı bir sistemle, değil bir devleti, bakkal dükkanını bile yönetemezsiniz.

Akıl, bilim, bilgi, yöntem, deney, sorgu, kuşku ve denetimin olmadığı bir yerde, sahtekârlık baş aktördür. Hiçbir olay ve sonuç hakkında gerekçe üretmenize, sorgulama yapmanıza, nedensellik bağı kurmanıza izin verilmez.

Yanılmayalım, yanıltmayalım, insanların umut, sevgi, düşünce ve duygularını istismar etmeyelim.

İnanç insana huzur verir, güç verir sabır verir, anlam arayışını tamamlar. Fakat karar veren, direksiyona geçen; akıl ve mantıktır. Müzakere, istişare, muhakeme ve tüm iletişimin dili; akıl, mantık ve bilim esenli olmak zorundadır.

Zaten akli dengesini yitirenlerin, ceza ehliyeti yoktur. İrade beyanı geçersizdir, inanç sorumluluğu da yoktur. Demek ki neymiş; akıl öyle opsiyonel bir güç değilmiş. Şeyhin kuyruğuna takılan bir aksesuar hiç değilmiş. Akıl hep uyanıktır. Uykuda bile boş durmaz bir şeyler üretir. İnanç ve diğer duygular ise moral/motivasyon/azim/umut/coşku/sorumluluk/dayanışma/ toplumsallık bilincini besleyen bir jeneratördür. Test edilemeyen, geliştirilemeyen, denetlenemeyen bir güç, yönlendirilemez. İnanç deyince elbette çoğunun aklına dini bir inanç ve/ya inandığı din, tercih ettiği mezhep, tabi olduğu tarikat/cemaat gelecektir. Oysaki inanç daha genel bir kavramdır. Tanrıtanımazın da düşüncelerini şekillendiren duygu ve inanç kriterleri vardır. Bu gerçeklik, felsefi bir ekolün yolcusu için de geçerlidir. Bize göre tanımlanan bir hak din veya mezhep anlayışı; bir başkasına göre bir film senaryosundan ibarettir.

Sosyal, ekonomik adaleti sağlamış bir özgürlükçü hukuk devleti ancak; demokrasi, laiklik, anayasal birliktelik ve hukukun üstünlüğünün kesintisiz, eksiksiz ve zamanında uygulanmasıyla mümkündür.

Tarihsel süreç içerisinde karşımıza çıkan din ve mezhep savaşları düşündürücüdür. Savaş ancak; vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğüne karşı açık bir tehlike oluştuğunda meşrudur. Beka sorunu ve zarar verme, yok etme girişimine karşı meşru müdafaa hakkı olarak savaş zorunludur. Din ve mezhep yayılmacılığı adına yapılan savaşlar; emperyalist emellerin din soslu halidir. Vahşet, cehalet merkezli bir akıl tutulmasının tezahürüdür.

Değirmenin tahıl haznesine ne dökerseniz, çıkıştaki üretilen un, onun cinsinden olacaktır. Yani kısaca; sel gelip ırmaklar taşsa da kuraklık olup kurusa da son nokta olarak suyun ulaştığı denizde; tuzluluk oranı pek fazla değişmeyecektir.

Kalbini saran, gönül dünyanı süsleyen, vicdanını şekillendiren, yaşamına anlam veren inançları; kendi aile yaşamında, birlikte olduğun gruplarda istediğin gibi yaşayabilirsin. Başkasını da davet edebilirsin.

Fakat bu davete zorlamaya, kabul edeni zorla tutmaya, inanç dünyanın dışında kalanları düşman ilan etmeye, her yurttaşın uymak zorunda olduğu yasal kuralları, bu inanç kriterleriyle şekillendirmeye hakkınız yoktur.

Böyle bir amaç ve idealle yaşamak; toplumdaki çoğulculuğu, çeşitliliği, renkliliği, farklılığı yok saymak olur. Bu çeşitlilik yaradılıştan gelen kozmografik gerçekliktir. Her İnsanın parmak izi, göz retinası, kulak izi, gen yapısı farklıdır. Ruh ve düşünce dünyası da farklıdır. Gökten inip toprakla buluşan her kar tanelerinin kristal yapısı birbirine benzemez. Denizlerde periyodik olarak kıyıya vuran dalgaların boyu, şekli ve şiddeti birbirinden farklıdır. Bunların hepsini bir çuvala doldurup karıştırmanın bir gereği yoktur.

Sonuç olarak şunu söyleyelim; inançlar kendimizi tanımaya, keşfetmeye, yaşama bağlamaya yardımcı olur. Akıl ve ürettiği tüm değerler; bizi yaşamla buluşturur, toplumsallaştırır. Adil, vicdanlı, tutarlı olmamızı sağlar. Akıl ve inançtan bir taraf noksan veya özürlüyse; gerçeklere karşı, sağır, kör, topal kalmamıza neden olur.

Hiçbir soydaşımız bizi daha çok Türk, daha çok Kürt, daha çok Alman, daha çok Rus olmamızı sağlamayacaktır. Hiçbir dindaşımızın bizi daha çok Müslüman, daha çok Hristiyan, daha çok Musevi olmamıza bir katkısı olmayacaktır. Bu her tercih ve duruş için geçerlidir.

Değirmenin tahıl haznesine ne dökerseniz, çıkıştaki üretilen un, onun cinsinden olacaktır. Yani kısaca; sel gelip ırmaklar taşsa da kuraklık olup kurusa da son nokta olarak suyun ulaştığı denizde; tuzluluk oranı pek fazla değişmeyecektir.

İnanç ve muhafazakarlık; aklın ve mantığın ürettiği değerleri korumakla mükelleftir.

Bu uğurda; aracılara, asalaklara, parazitlere, istismarcılara, kalpazanlara, sözde kurnazlara, fırsatçılara, çıkarıcılara, hanutçulara fırsat verip malzeme olmayalım.

SARI LALELER

Sümeyye ERGİNTÜRK

Rüzgâr pencere kenarlarından içeriye sızmaya çalışırken uzun soluklu ıslığını çalıyordu. Kavak ağacı, rüzgârın ahengine kendini kaptırmış bir o yana bir bu yana savrulurken yapraklarıyla ona eşlik ediyordu. Güneş; binaları, otobüs duraklarını, çocuk parklarını ardına saklandığı bulutların rengine boyamıştı. Neşe'nin odası da bu renkten nasibini almış, eşyayı bir hüzne boğmuştu. Odanın perdesi içeri sızan rüzgârla dans ediyor, Neşe'nin içi titriyordu. Titredikçe yorganını daha çok çekiyor, yastığına daha sıkı sarılıyordu. Böyleydi Neşe. Onun olmadığı her gün ikinci bir yastığa ihtiyaç duyardı. Bir ay on bir gecedir bu yastık açmıştı ona kollarını. Bir ay on bir gündür Neşe ağlıyor, bu yastık kana susamış gibi içiyordu onun gözyaşlarını. Bugün ağlamıyordu Neşe. Bugün ağlayan bulutlardı. Şimşekler Neşe'nin göğüs kafesinde çakıyordu.

Rimeli akmış, çapaklı gözleriyle perdenin dansını izliyor, göz kırpmasının yorgunluğuyla yumuyordu gözlerini. Kulağına ninni gibi gelen ama uzadıkça rahatsız eden bir ses vardı. Umursamıyordu. Dışçı randevusu vardı. Umursamıyordu. Göğsünde diğer günlerden farklı bir sızı vardı. Ağlayamıyordu.

Derin bir soluk aldı ve sırtüstü döndü. "Bir, iki, üç, beş. Avizede beş lamba var. Çok demode." Doğruldu. Kulağına ninni gibi gelen ses artık kulak çınlattır cinstendi. Zil, kapıda alacaklı var gibi çalıyordu. Umursamadı. Gözleri çalışma masasına gitti. Belki de tekrar dönüp yüzüne bakmayacağı birbirine aktarılmış kağıtların hepsinde bir ay on bir gündür ondan kopan parçalar vardı. Kimi çalışma masasının üstünde birbirlerinin yükünü sırtlanmış, kimi yere savrulmuş, kimi de odanın bir köşesine fırlatılmış buruş buruş. Onlardan utanır gibi gözlerini kaçırdı. Yorganını açtı ve gri tüylü terliklerini giydi. Ayak parmaklarını terliklerin içinde oynattı. Bu yumuşak hissi seviyordu.

Uyuşuk bir şekilde yatağına tutunarak kalktı. Sesin geldiği yöne gidecekti ki geri oturdu. Ses susmuş odayı derin bir sessizliğe boğmuştu. Dışarıda yağmurun sesi, odanın bir köşesindeki sobanın gecedan beri yanan odunlarının güçsüz çılgılığı Neşe'yi boğuyordu. Sanki her şey bir ay on iki günlük yasına eşlik ediyordu. Bugün bir ay on ikinci gündü.

Saate bakmak için telefonuna uzandı. "Esil" den onsekiz cevapsız arama." Umursamadı. Saat on bir elli yediydi. MFÖ'den Sarı Laleler şarkısını açtı. Onun bu şarkıyı çok sevdiğini hatırladı. Gerçi bu yüzden açmıştı. Buruşuk bir gülümsemeyle yumdu gözlerini. Tekrarladı: "Sana sarı laleler aldım çiçek pazarından." "Söz sana sarı laleler alacağım çiçek pazarından." Derin bir nefes alıp kalkıp banyoya gitti. Uzun uzun baktı aynadaki yansımasına. İçindeki acıdan ona vermek ister gibi baktı. Doldu gözleri. Onun da doldu. Musluğu açtı, onun da ağladığına inandı. Yıkadı yüzünü bu gözyaşlarıyla. Yıkadıkça ağladı.

O rahatsız edici ses yeniden sarmıştı bütün evi. Askıdan havluyu kapıp yavaş adımlarla yüzünü kurulayarak kapıya yöneldi. Tedirgin halde açtı kapıyı. Gelen Esildi. Söylenerek içeri girdi. "Neredesin kaç saattir? Telefonlarıma neden bakmıyorsun? Çok korkuttun beni kızım. Vallahi az daha açmasaydın diyecektim kapıya polisi, ambulansı ne varsa." Gözünü Neşe'ye dikti. Sesi çıkmıyordu. "Kime konuşuyorum ben Allah aşkına? Hem ne bu hâl? Söz vermiştin bana ağlamak yoktu. Şunun eline yüzüne bak! Yıkayamamışsın da. Nerede senin makyaj temizleyicin? Kendine bakacaksın bak söz verdin. Mutfığa geç bir kahve koy, geliyorum ben. Şu elini yüzünü bir temizleyelim."

Neşe mutfağa geçti. Esil hâlâ söyleniyordu. Kendi kendine kızdı ona. En yakın arkadaşıydı ama onu anlamıyordu. İçinde kopan fırtınaları göremiyordu. Kahveyi koyarken Esil mutfağa geldi. “Konuşmaktan hiç yorulmuyor mu bu?” diye geçirdi içinden Neşe kahvesini ona uzatırken. “Hemen kendini toparlıyorsun Neşe. Hiç yakışmıyor sana böyle olmak. Hem...” “Hem ne?” dedi Neşe. Sesi boğazında düğümlenmişti. “Hem o seni böyle görse çok üzülürdü. Sana çok kızardı.” Neşe kahve bardağını iki eliyle sarmış üzerindeki bulanık yansımaları izliyordu. Esil bir şeyler söylüyor, Neşe’nin kulağına uğultulardan başka bir şey gitmiyordu.

Esil ayağa kalktı. Pamuğa döktüğü makyaj temizleyicisiyle Neşe’nin yüzünü silmeye başladı. Neşe, onun gözlerine, kıpkırmızı gözleriyle acı acı ‘beni anla lütfen’ der gibi baktı. Esil’in de doldu gözleri. Sımsıkı sarıldı Neşe’ye. “Her şey geçecek...” dedi. Sesi hüzne boğulmuştu. “Ben hep yanıdayım.”

Esil hemen sesini toparlayarak arkadaşının omzuna vurdu. “Ay hadi be daha işimiz var bir sürü. Randevunu unutmadın değil mi? Bak ne hatırla aldım o randevuyu sana. Mükemmel bir doktor, eli çok hafif. Korkulacak bir şey yok kuzum. Ağrıyor mu şu an? Nazik fırçala olur mu? Hadi bakalım bırakalım gevezeliği. Çıkıyorum ben hazırlık yapmam lazım. Yoksa kolundan tutar çeke çeke ben götürürdüm seni vallahi. Akşama bizdesin unutma. Herkes seni soruyor. Şık giyin görsünler senin nasıl iyi olduğunu.”

Esil çıktı. Ev, derin bir sessizliğe büründü. Yalnız bir ses vardı. Yatak odasından geliyordu. Telefonunda hâlâ Sarı Laleler çalıyordu. Neşe yapacağı şeyi hatırladı. Hemen koşup ceketini giydi. Tam çıkacaktı ki boy aynasındaki halini gördü. Esil doğru söylüyordu. O Neşe’yi bu halde görürse üzülürdü. Hemen odasına koşup dolabını açtı. En şık elbisesini seçti. Saten, kırmızı bir elbiseydi. Belki biraz üşürdü ama umurunda değildi. Rimelini ve kırmızı rujunu sürdü. Siyah, süet stiletlerini giydi. Hazırdı. Çantasını ve ceketini kaptığı gibi dışarı çıktı ve bir taksi çevirdi. En yakın çiçekçiye gitmek istediğini söyledi. Heyecanlıydı. Vücudunun en derinlerinden gelen bir titreme vardı. Durduramıyordu. İşte gelmişlerdi. Taksiciye “lütfen bekleyin.” Diyerek indi araçtan. İçeriye girer girmez “bir demet sarı lale istiyorum” dedi. Acele olmasını ancak paketlemenin güzel olmasını istediğini söyledi. Bir taksiciye bir çiçekçiye bakıyor, parmaklarıyla oynuyor, daha hızlı olmalarını istiyordu. Sonunda hazır. Çiçekleri kaptığı gibi ücretini ödeyip taksiye doğru koştu. Gitmek istediği yeri söyleyerek bindi araca.

Yol boyunca şoföre nereden gideceğini anlatıp durmuş, onun söylenmesini umursamadan “lütfen acele edin!” diye tutturmuştu. İneceği yere geldiğinde ne kadar olduğuna bakmadan ücretini ödedi ve bir hışımla indi araçtan. Sabahki yağmur çoktan dinmişti ancak her yer çamurdu. Özensiz dizilmiş parke taşlarının aralarındaki boşluklarda sular birikmişti. Neşe başta hızlı adımlar atıyor, üstüne sıçrayan çamurları umursamıyordu. Ama sonra özenli olması gerektiğini düşünüp üstünü başını temizledi. Yavaş adımlarla yürümeye devam etti. İşte gelmişti. Uyuyan birini uyandırmak istemiyormuş gibi küçük ve dikkatli adımlarla mezarın karşısına geçti. Elindeki demeti iki eliyle kavrayıp kocaman gülümsedi. “Ben geldim sevgilim. Sana sarı laleler aldım çiçek pazarından.” Sesi titremiş ancak gülümsemesinden bir şey eksilmemişti. Gözlerinden akan boncuk boncuk yaşlar lalelerin üzerine döküldü.

ŞAİR ABDULHALİK AKER SÖYLEŞİSİ

Abdulhâlik AKER, Uğur ATAŞ

Öncelikle nasılsınız, yazın dünyanızda işler nasıl gidiyor?

Teşekkür ederim, iyiyim. Umarım siz de iyisinizdir. Yazın dünyamda da işler “tıkırında” olmasa da fena sayılmaz. Şiir yazıyorum, eserse küçük küçük çeviriler yapıyorum. Uzun bir zamandır pek bir şey yayınlamıyordum fakat bundan sonra Hece dergisinde daha sık görüneceğimin haberini de buradan vermiş olayım.

İlk yazdığınız şiiri hatırlıyor musunuz, hatırlıyorsanız o şiirin hikâyesi var mıdır, varsa bizimle paylaşmak ister misiniz?

İlk yazdığım şiir yanılmıyorsa dördüncü veya beşinci sınıfta bir 23 Nisan şiiriydi. Bu şiiri, anneme ve köyüme yazdığım iki şiirle beraber öğretmenime götürmüştüm. Şiirlerin içeriğine dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Tek hatırladığım, ölçülü ve uyaklı olduğu için öğretmenimin bu şiirleri benim yazmış olabileceğime inanmamasıydı. Bugünden bakınca şunu anlıyorum: Şiirlerimdeki ölçü ve uyak bir tercihten ziyade mecburiyetin eseridir. Başından beri yalnızca böyle şiir yazabiliyordum sanırım.

Yazmaya göniül vermiş herkes bilir ki "bir yerde yazısı yayınlanmak" diye bir heyecan vardır. Hele hele bunun ilki bambaşkadır. Bir anı olarak bizimle ilk yazı veya herhangi bir yazı heyecanınızı paylaşır mısınız?

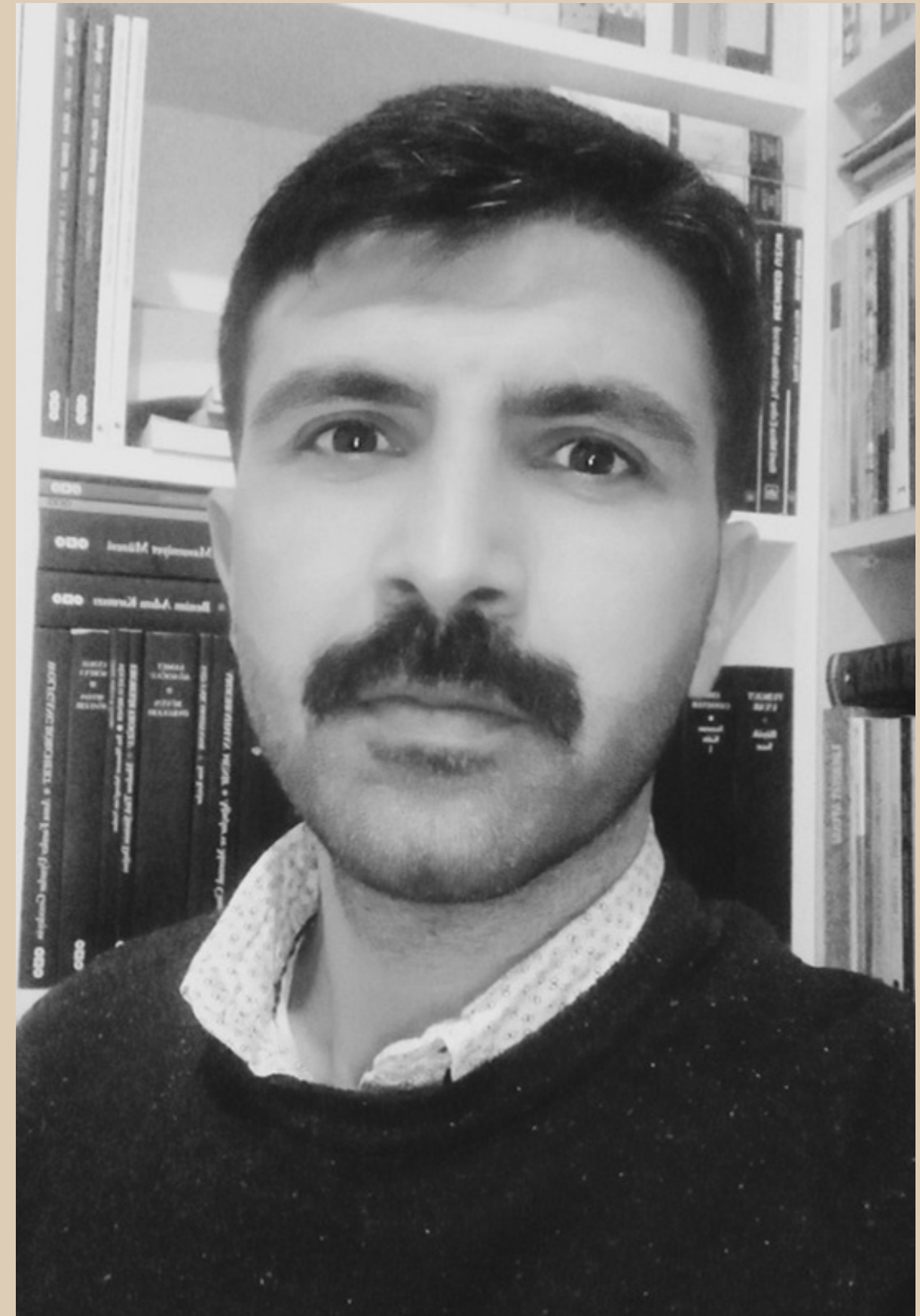
İlk şiirim 2012 yılının Mart ayında Dergâh'ta yayınlandı. Bir kitapçı rafından derginin yeni sayısını alınca gördüm. Tarif edilmesi gerçekten zor olan bir sevinçti. Hayranlık, hayret ve zaferi de içinde barındıran ilginç bir duyguydu. Yani insan böyle bir şeye neden bu kadar çok sevinir inanın ben de bilmiyorum. Bu sevinçten ziyade o güne dair aklımda kalan asıl şey şu: Üç lira olan dergiyi alabilecek bir para yoktu cebimde. Yanımdaki arkadaşımın üç lira borçlanarak aldım derginin o sayısını. Bunu hiç unutmuyorum.

Şair olduğunuzu tam anlamıyla ne zaman ve nasıl fark ettiniz?

Hiç hatırlamıyorum. Sanki hep şairmişim gibime geliyor.

Şairlik özelinde değerlendirirsek sizce sanatın ideolojisi var mıdır? Sizce şair tam anlamıyla özgür olabilir mi?

Bu konu hakkında çok şey yazılıp söylendi. Bu tartışmanın bir yere varabileceğini düşünmüyorum. Dahası buradan şiire dair faydalı bir şeyin çıkacağını da düşünmüyorum. İkinci sorunun cevabına evet dersek -ki bence böyle- isteyen ideolojik sanat yapar isteyen apolitik. Şair özgürdür. Şair, şair kaldığı müddetçe; yazdığı da şiir olduğu müddetçe ortaya çıkan şey sanattır, gerisi teferruat.

Şiirleriniz içerisinde genelde dünya görüşü olarak var mısınız? Böyle bir kaygı taşır mısınız?

Böyle bir kaygı taşımıyorum. Dünya görüşümü şiirimin şurasında belli edeyim, diye hiç çabam olmadı. Böyle düşünen bir şairin olacağını da düşünmüyorum açıkçası. Fakat yazdığımız şey bizim bir parçamız olduğu için elbette dünya görüşümüzü de yansıtıyor. Bu, bir çabadan ziyade doğal bir yolla ortaya çıkan bir sonuç. Zaten şiir başka nedir ki? Şairinin duygu ve düşüncesi, dünya görüşü, kaygıları, hayranlıkları vs.

En sevdiğiniz şair ve en sevdiğiniz şiir hangileridir? Sevmenizin özel bir nedeni var mıdır, bizimle paylaşmak ister misiniz?

Bu çok zor bir soru. Zor olması kesin bir cevabının olmamasından kaynaklanıyor. Sevdiğim birçok şair ve şiir var. Bazen birini, sonra başka birini daha çok severim.

Hece ölçüsü ile olan sıkı ilişkinize dayanarak, hecenin bugünü ve yarını ile ilgili görüşleriniz nelerdir?

Hece ölçüsünün geleceğine dair hiçbir fikrim yok. Yukarıda da belirttiğim gibi benim heceyle olan serüvenim bir zorunluluğun neticesi. Ben şiir denilen şeyi ölçüyle algılıyorum, şiir bana böyle geliyor ve ben de böyle yazıyorum. Demem o ki heceyi ihya etmek, heceye bir gelecek tasarlamak gibi bir kaygım olmadı hiç. Şiirin geleceği olduğu müddetçe şiir adına birçok imkândan biri olan hecenin de geleceği olacaktır.

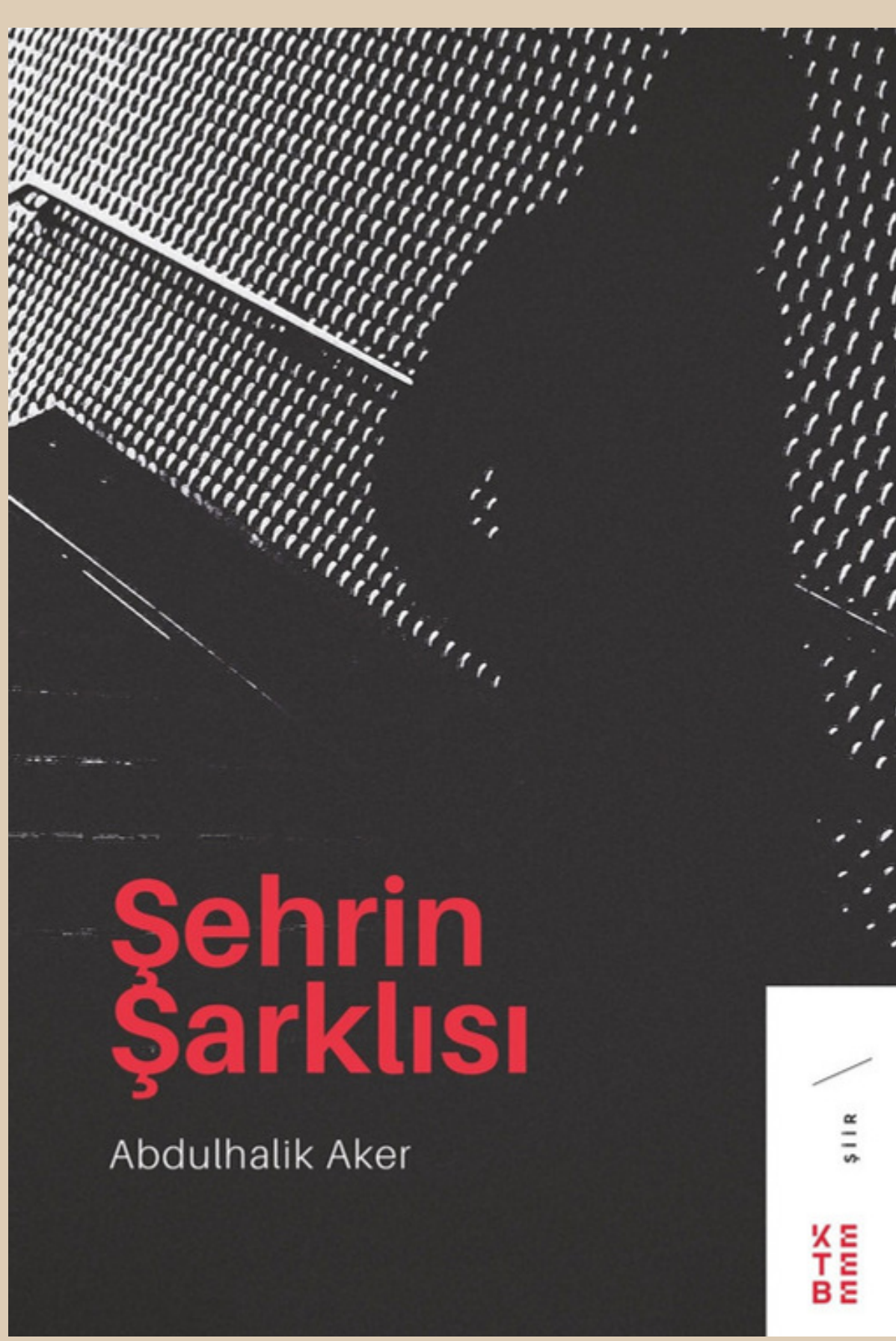
Sizce sosyal medya ve teknolojik gelişmeler şiir okuryazarlığını nasıl etkiliyor?

Şiirin söylediğiniz şeylerden azade olduğunu düşünüyorum. Günümüzde yapay zekâ, sözcüklerle şiir yazıyor. Bu da şiirin bir sözcük edimi olduğu gerçeğini bir daha ortaya çıkarıyor. İçerisinde sözcük olmayan bir görselliğin şiir olması mümkün değildir. İyi bir şey olabilir ama şiir değildir. Sosyal medya ve teknolojik gelişmeler muhakkak şiire dâhil olacaktır nitekim oluyor da. Fakat ne kadar müdahil olur, şiirin gidişatını ve yönünü ne kadar belirleyebilir, o başka bir mesele. Ona bir ulviyet atfetmek için değil, gerçekten böyle algıladığım için rahatlıkla söyleyebilirim ki şiir, bir şeylerden etkilenmeyecek kadar özgür bir disiplin. Dahası, tam olarak şiirin her şeyin mekanik, interaktif ve sanal olduğu; teknolojiyle sıkı bağlar kurduğu bir çağda buna ayak direyen, özünü koruyabilen şey olduğu hissi baskın bende.

Sizce her şey eskiden daha iyiydi şimdi daha kötü fikri şiir içinde geçerli midir? Geçmişten günümüze yüzyıllardır unutulmayan şiir ve şairlerin benzerleri günümüzde ve gelecekte de çıkabilir mi?

Böyle bir şeyin şiir için geçerli olması, şiirin ölümü olurdu. Söylenmemişi söylediğimizi ya da söylenmiş farklı söylediğimizi iddia ettiğimiz için şiir yazarız biraz da. Elbette çıkar. Çok daha iyisi çıkar hatta.

"Şehrin Şarklısı"nın hikâyesini kısaca anlatır mısınız? Şehrin Şarklısı, Şairin hikâyesidir diyebilir miyiz? Şehrin Şarklısı kimdir, Şehir neresidir?

Şehrin Şarklısı tam olarak şairin hikâyesidir, evet. Rüzgârın her gün değiştiği toplumda olduğu gibi kalabilen, daha doğrusu kalmaya çalışan her şair, belki de herkes şarklıdır biraz. Bu rüzgâra kapılan her yer şehirdir, buna direnen herkes şarklısıdır oranın.

Kitabınızda şiirlerinizi kişilere atfetmeniz dikkat çekiyor, şiirlerinizin ortaya çıkmasında kişiler mi etkili oluyor genelde yoksa sonradan mı onlara ithaf ediliyor?

Kişilere ithaf ettiğim şiirlerimin hemen hepsinin içeriği o kişilerle ilgili değildir. Bir selam, bir armağan gibi bazı şiirlerimi dostlarıma ithaf ediyorum yalnızca.

Yeni bir kitap çalışmanız var mıdır? Varsa, ne aşamadadır ve bizi neler bekliyor? Bizimle paylaşmak ister misiniz?

Yeni bir kitap çalışmam var. Önümüzdeki sene içerisinde çıkacağını umuyorum.

Siz Abdulhâlik Aker olmasaydınız, kendinizin bir okuru olsaydınız, kendinize şairlikle ilgili yönelteceğiniz bir eleştiri olur muydu?

Birçok eleştirim olurdu. Şehrin Şarklısı'nı bugün yayınlayacak olsam asgari beş şiir daha az olurdu. Bazı şiirlerimi kitaba almazdım mesela. Bir okur olarak o şiirleri beğenmezdim bu nedenle. Öte yandan bazı şeylerin daha açık ve anlaşılır olmasını beklerdim. Bazı şeylerin daha çok vurgulanmasını hatta tekrara düşmek adına tekrarlanmasını beklerdim.

Bugün kendi yazarı ve okuruyla biraz kendi kabuğuna çekilmiş olan edebiyat, sizce toplumla yeniden içli dışlı bir hale gelebilir mi? Sizce bunun için çaba sarf edilmeli mi, bunun yolların var mıdır?

Edebiyat okuru oldum olası azdı bence. Siz zannediyor musunuz ki Ahmet Haşim'in yaşadığı yıllarda popüler yazarların olmadığını? Onlar unutuldu, geriye kalanlar işini iyi yapanlar işte. Edebiyat toplumla içli dışlı olmasın zaten. Bir avuç ama nitelikli okur edebiyat için her zaman daha sağlıklıdır.

Son olarak Tahta Fikir Edebiyat Platformu okurlarına söylemek eklemek istediğiniz bir şey var mı?

Tahta Fikir Edebiyat Platformu'nun bir okuru olarak kendimi de ekleyip şunları söyleyebilirim ancak: Hayata ve edebiyata her zaman sahici gözlerle bakmalıyız. Hayatı da edebiyatı da yalnızca duygularımızla değil aklımızla, düşüncelerimizle de okumalıyız. Toplum olarak böyle bir problemimiz var sanki.

Tahta Fikir Edebiyat Platformu olarak teşekkür ederiz...

İnce davetiniz için ben teşekkür ederim.

DİBİ TUTTU HAYATIN

Ali HAVAN

Yalnızlığa yürüdüm kuşetli bir trende
Öpüp alınma koydum babamın mirasını
Her kampana sesinde her acılı sirende
Vermeye hazırlandım ömrümün kirasını

Yalnızlığa yürüdüm kuşetli bir trende
Soylu yalnızlığımın tuttum şah damarından
Korkularımı yendim el çırtım ölümlere
Kendimi sakındırdım dünyanın işmarından

Türkü söyleyip geçtim göz kırptım ölümlere.
Soylu yalnızlığımın tuttum şahdamarından
Kusur yazıldı ölüm alınımıza ilk günden
Hayattan bir kırıntı koparmaya çalıştım

Ölümün kapısında yaşamak taammüden
Vazgeçmeyi öğrendim zor gelmiyor alıştım
Kusur yazıldı ölüm alınımıza ilk günden
Keskin yanık kokusu dibi tuttu hayatın

Kaç hayalet taşınır kırk yamalı paltoda
Kirlenince çıkardım gömleğini üç katın
Temiz ütülülerini unuttum portmantoda
Keskin yanık kokusu dibi tuttu hayatın

Dünya dağdağasını yük etmedim göğsüme
Şaşkın kalabalıklar yorgunluğu sırtlarken
Her köşede gölgeler set çekiyor önüme
Ellerimde hasretin yalnızlık çeki varken
Dünya dağdağasını yük etmedim göğsüme

CAN'T REACH THIS PAGE ŞİİRİNİN İÇERİK VE BİÇİM AÇISINDAN İNCELENMESİ

Yüksel ŞAHİN

Şiirleri İfade, Okuntu, Derkenar, Mevsim Edebiyat gibi dergilerde yayımlanan Muhammed Ali Özdoğan ağırlıklı olarak Yedi İklim dergisinde görünmektedir. Bu yazının konusu olan şiir de Yedi İklim dergisinin 361. sayısında yayımlanmıştır.

Özdoğan'ın ifadesiyle şiir bir taş duvara benzemektedir. Bir taş duvarda irili ufaklı taşlar ustanın elinde nasıl ahenkli bir görünüm kazanıyorsa kelimeler de şairin elinde ete kemiğe bürünmekte şiire dönüşmektedir. Duvar örerken usta, taşların aşınmazlığı, sertliği ve ucuzluğunu göz önünde tutarken; şairin bir muradı da taşı gedigine koymaktır. Bu bakımdan şiir için üzerine çalışılması gereken işçilik, ustalık isteyen bir uğraşın ürünü denilebilir. Hal böyle olunca Özdoğan'ın yazdığı şiirlerin sayısı çok değildir. Ama onun dile getirdikleri hem içerik hem şekil açısından üzerinde durulması gereken şiirlerdir. Onlardan birisi de Can't Reach This Page şiiridir ve bu yazının temel amacı söz konusu şiirin içerik ve şekil açısından incelenmesidir.

Özdoğan'ın şiir dünyasının merkezinde toplum ve yabancılaşma gerilimi bulunmaktadır. İsmet Özel'in vurguladığı gibi şair, içinde yaşadığı topluma borçludur. Dolayısıyla bir şairin içinde yaşadığı toplumun değerlerinin uğradığı saldırılara ve yabancılaşmaya gözünü kapatması düşünülemez. Eğer bir şair topluma borcunu ödeyecekse bunu şiiriyle yapmalıdır. Bu yazının odağındaki Can't Reach This Page şiiri de teknolojinin etkisiyle yaşanan hızlı değişimin toplumda ortaya çıkardığı çelişkileri ele almaktadır.

M. Ali Özdoğan'ın şiirlerinin biçim olarak kendine özgü tarafları olduğunu söylemek mümkündür. O, Can't Reach This Page şiirinde olduğu gibi şiirlerinde noktalama işaretleri, büyük harf kullanmamakta ve şiirlerini küçük harflerle yazmaktadır. Bu tercih onun şiirlerindeki anlamı genişletmekte ve okura farklı kapılar açmaktadır. Örneğin *“anlat kırılmış ayna bir kalp gibi saklama gerçeği”* ifadesinde kırılmış olan kalp mi ayna mı belirsizdir ki şair bu tercihi okura bırakmaktadır. Yine Özdoğan şiirinin belirgin özelliklerinden biri - aşağıda örneklendirileceği üzere- onun kullandığı kelimeler, birbirine yakın ses ilişkileri üzerine kuruludur. Ayrıca onun şiirlerinin ortak yönlerinden birisi de şiirlerinde isimlerin kullanılmasıdır ki bu da şiiri hikâyesi olan bir ürüne dönüştürmektedir.

Birçok şair şiirlerinde ya da şiir başlıklarında yabancı kelimelere müracaat etmiştir. Can't Reach This Page ifadesi şiirin başlığında ve sonunda geçmektedir. Bu sayfaya(pencereye) ulaşamıyor anlamındaki bu ifade internet kullanıcılarının aşına olduğu bir tabirdir. Şair, yabancı dillerin etkisiyle kendi kültürümüze ıraklaşan okurlara da seslenmektedir. Şairin şiir boyunca internet penceresi ile gerçek pencere arasında bir ilişki kurduğu görülmektedir. Özdoğan, şiirin genelinde sanal ve gerçeklik dikotomisinde gelgitler yapmaktadır. Özdoğan, internet penceresi ile gerçek pencere arasında bir ayrıma gitmektedir.

*“bir gölge gibi sürünüyoruz hayatta
ellerimiz tutuşuyor
yanıyor ve kimse dönüp bakmıyor
bu yanan ne diye
bu kanayan geminin rotası
göğe yükseliyor birkaç satır ötede
kimse takmıyor kaldırıp başını
devlet denilen istikrar ve koca göbekli profesörler
ne tövbe istiğfar ediyor ne de dua bekliyorlar
bir tren kadar bekliyorlar mesai saatini”*

Özdoğan şiirinin temel özelliklerinden birisinin kelimelerin ikili üçlü anlama gelecek şekilde kullanıldığı yukarıda belirtilmişti. Gölge kelimesiyle şair Platon’un mağara metaforundaki gölgeler dünyasına bir göndermede bulunmaktadır. Bu dünya bir gölgeler dünyasıdır ve gerçek dünyaya “kimse dönüp bakmıyor”dur. Öte yandan gölge, varlığı kendisine ait olmayan bir şeydir. İslami bir bakış açısıyla insan, Tanrının yeryüzündeki halifesidir. Yine gölge kelimesinin Kur’an’daki karşılığı şiirde anlam bulduğu söylenebilir. Nahl 48. ayette “Allah’ın yarattığı şeylerin, gölgeleri sağa sola vurarak, Allah’a boyun eğerek secde etmekte olduklarını görmüyorlar mı?” İfadesi yer almaktadır. Yeryüzünde bulunan her varlığın bir gölgesi vardır ve insan da bu varlıklardan birisidir. İnsan, irade sahibi özgür bir varlık olsa da başıboş bırakılmamıştır; fakat insan bunun farkında değildir. Buna karşın insan kibir içinde bir varlıktır ve şair bunun altını çizmek için “devlet” ve “koca göbekli profesör” kelimelerini kullanmaktadır. Bunun yanında şair şiirin ikinci bendinde soyut bir durumu somutlaştırma yoluyla anlatarak ilk bendi anlam bakımından tamamlamaktadır. Sözü edilen mesai saatinin sonunda şu olacaktır:

*“Tabutumuzu omuzlayan vitrin ışıkları
Sönecek ve düşeceğiz boşluğa”*

Şiirde zıtlıklar ve karşıtlıklara başvurularak verilmek istenen mesaja kontrast bir arka plan sağlanmaktadır. Modern çağın en karakteristik yanı zıtlıkları bir arada bulundurmasıdır ki şairin şiir boyunca bu zıtlıklardan hareketle modern çağın resmini çizdiğini söyleyebiliriz. Söz gelimi şiirdeki soru-cevap, ihtiyar-çocuk, uzadıkça-kısalan, zayıflamak-obezite, hayat-ölüm, daralmak-koca dünya ikilemeleriyle modern çağın çelişkilerle dolu yüzü ifşa edilmektedir. Elbette her şiirin içeriği şekilden bağımsız değildir. Şiirin içeriğini taşıyan biçimdir. M. Ali Özdoğan şiirinin kendine has olmasını sağlayan şekilsel özellikler bu şiirde oldukça dikkat çekicidir. Şiirin ses akışını sağlayan kelime seçimleri onun özgün yanını göstermektedir. Mümkün olduğunca alt alta getirilmeye çalışılan bu kelimelerle şiirin iç ahengi sağlanmaktadır. Söz gelimi yanan-kanayan, rotası-satır, profesör-prosedür-protokol, ayak-kaya, takas-sakat, müttefik-tüfek, kanatları-anlat-talan kelimeleri kendi içinde ses akrabalığına sahiptir ve şiirin ses kuvvetini artırmaktadır. Ki bu tercih sadece bu şiire has değildir. Yedi İklim 398. sayıdaki Dua şiirinde de “yıkılmış sokaklardan geçtim/ **yıkanmış** dualardan/ **yakınmış** bana her şey/ geçtim imar affından” kendini belli etmektedir.

Şiirin verdiği temel mesajlardan birisi de betonlaşma ile yaşanan dönüşümdür. İnsanlık kendi gerçeğini, yaşamın anlamını kentleşme ile kaybetmiştir. İnsan, varlık gayesini unutmuş, rotasını değiştirmiştir. Hızlı kentleşme dünya üzerindeki dengesizlikleri doğurmuş çarpıklık sadece mimariye değil hayatın her alanına sirayet etmiştir. Bir tarafta betonlaşmanın, modern çağın putları (payen) gökdelenlerin yükselmesi bir tarafta insanın ve canlıların nefes almasını sağlayan doğanın tahrip edilerek ormanların yok olması şiirin üzerinde durduğu ana gündem maddelerinden birisidir.

*“İnsan nedir ki topraktan başka
 Şimdi filizleniyor payen gökdelenler
 Zayıflıyor ağaçlar
 Çağın en anlaşılmaz alışkanlığıdır obezite ile mücadele
 Hayat ölümle müttefiktir
 Bir tüfek gibi asmışız ömrümüzü
 Duvarda pinekliyor
 Protokolle çekildiğimiz fotoğraflar”*

Peki dünyanın içinde bulunduğu halin temel aktörü insan ne durumdadır? İnsan topraktan başka bir şey değildir fakat bu topraktan (insan iradesi ve aklından) gökdelenler filizlenmektedir. İnsan, hayat ölümle müttefik olsa da ölüm gerçeğini bir kenara asmış ve varlığının anlamı bir hatıra fotoğrafı gibi kala kalmıştır. Çünkü yapay zekâ çağında dijital insan kaybolmuştur ve şair bu durumu şiirin finalinde söyle açıklar:

*“Yeni bir pencere açılıyor
 Ne ışık ne ses ne bir nefes giriyor içeri
 Kanatları iki yana salınmış kartallar
 Anlat kırılmış ayna bir kalp gibi saklama gerçeği
 Talan mevsiminde nereye konar
 Eşrefoğlu rûmî neden sessiz
 Niçin daralıyor içimiz şu koca dünyada
 -can't reach this page-”*

Şair şiirin finalinde iki güçlü karakterden söz ederek cevabı kendi içinde olan bir soru sormaktadır. İlki Anadolu coğrafyasında binlerce yıldır var olan gücü ve bağımsızlığı simgeleyen kartallar diğeri Anadolu’da 15. yüzyılda yaşamış şair ve mutasavvıf bu toprakların sesi Eşrefoğlu Rûmî’dir.

KADIN YOKTU

Dersim ÖZEL

Kadın yoktu.

İşığa mahkûm bir Şehir vardı, dışarıdaydı. Ay ışığından ve denizlerden hayalini dokumak isteyen herkesin bir şehri olabilir. Alışkanlıklarının en sonuncusuyla son düğümü bile atabilir.

Zaman ki onunla her an, elimizdeki her şey, boş bir hiçliğe dönüşmektedir ve sahip olduğu bütün değeri kaybetmektedir. Boş bir sürükleniş, acı bir tekrara mahkûmdur. Ve her tekrar, anları geleceğe taşımaktan yorulan bir hafıza üzerine biner. Bugün, geçmiş ve gelecek aynı anda yaşayabilir. Yaşamla ölüm arasında bir Şehrin kalbinde. Ve bir hafıza diğerinin üstüne binebilir. Şehirdeki birbiri üzerine kapanan hafızalar sızısına dayanabilmek zor. O sırada gerçeği dayanılır kılmak için yapılan aşırılıklar söz konusudur, Adamda olduğu gibi. Onu izlemek istiyordu. Kadını. Onu görmek istiyordu. Ama yapamazdı. Bu hâkimiyeti fark ettiğinde geceydi ve Kadın yoktu. Fark ettiği gece o gece miydi başka bir gece mi bilmiyordu. İçindeki suretlerin bekçisi olan hafıza ortaya bir şey seremiyordu. Boşluk vardı orada. Odada da. Acı içinde yere yığılan bir hafızanın farkına varamayan perdenin aralığından süzülen ve salonu ikiye bölen sokak lambasının azıcık ışığında, etraf bomboş bir halde görünüyordu. Oda, içindeki her şeyi bir virüsmüş gibi parçalamak istiyordu. Kitap bile masanın üzerinde çürüyordu. Odada kimse yürümüyordu uzun zamandır. En son kimin salındığını unutmuştu bile. Eksik bir yalnızlık içindeydi. Kadın yoktu. Onu bulursa yalnızlığı tamamlanacaktı. Kalabalığın biçimlendirdiği bir çöldür yalnızlık diye düşünürken şimdi Kadın o yalnızlığa yeni bir tanım getirmişti. Bununla birlikte, odada, hatta pencereden sızan ışıktaki görünen az kısımda kimsenin olmadığından ne kadar eminse, birinin orada olduğundan, uykusunda bile yer aldığından, ona derinlemesine yaklaştığından, etrafında ve içinde olduğundan da o kadar emindi. Yumuşak bir hareketle doğrulup oturdu. Eliyle ışığı açarak akşamın içinden o gelen şeyi görmeyi istedi ama ayağa kalkıp ilerlemek zor geldi. Kalkacak gücü kendinde bulamayınca içindeki kurnaz sözcüklere teslim olup orada bir şey olmadığına kendini ikna etti. Güneş sarı sularını çekmişti çoktan. Güneşi düşünüp biraz cesaret topladı. Ne var ki, bir ses duyunca aceleyle fırlayıp lambayı yakmaya kalktı. Dört beş defa düğmeye bastı ama sonuç alamadı. Güneş içinden kaçtı. Ses içeriden geliyordu. Buna da emindi. Yeni bir biçim avuçlarındaydı. Duyularla algılanması zor, yeni bir biçim vardı. Orada olan şeyin her yere yayıldığı aynı zamanda içinde de olduğu bir biçim. Dördüncü ya da beşinci boyut bu olmalıydı. Hiçbir yerde ama aynı zamanda her yerde olmak. Var olurken bütün yer aldığı mekânlarda aynı anda olma hali. Belki başka boyutlar da var ki, onlarda da kendimizin öbürleri kadar gerçek, başka yönlerini yaşıyoruz, dedi duvarlara. Bu boyutlar için ispatı kendine yapamıyordu ama sestem emindi. Bir şizofrenin kusursuz yaratıcılığında, daha birkaç gün önce mutfakta ayakta dikilen kadının yeniden oluşturulduğu, müphem bir boyutun içindeydi. Ne kadar moral bozucu kelime varsa yeryüzünde, kaburgalarına üşüşmüş gibi hissediyordu. Mutfığa yürürken korkuyordu. Birdenbire kadının yerini bir başka şeyin aldığına dair bir uyarı geldi içinden. Onun kadar güçlü, onun kadar yerinde, ama yine de farklı bir varlık. Kadının dışında bir varlık. Minik ayak sesleri duydu. Kesin kararını verdi. Erişilmez bir şey ile karşı karşıya olacaktı böyle bir şey yok, diyebileceği bir şeyle. Yine de bu şey içini dehşetle dolduruyordu, o şeyin beslediği uslanmaz tedirginliğin, eksik yalnızlığının alanında dolaştığını hissediyordu. Var olmayanlar arasındaki bir kavganın içindeymiş gibiydi. Yerli yerinde bir akışın ortasında; bütün yaralarını iyi edecek kutsal bir bardak su vardı ve ona yanından geçerken dirseğiyle çarpmış da düşüşünü izliyormuş gibi hissettiriyordu bu şeyler. O suyun hafızası boğazını yakıyordu.

Kadın neredeydi?

Ne olmuştu da gitmişti? Mutfağında onu yok edecek güçte şey belki de şeyler vardı ayrıca. Mutfığa gidemedi. Kapıya yöneldi. Giderken sehpaye kaval kemiğini vurdu. Kemikten kalbine, burun kemiğine en sonunda da alınına bir ağrı sıçradı. Saniye geçmeden kemiğe döndü hemen. Acı oradaydı. Er ya da geç kemiğe indirgenecek bir yaşam içinde olduğunu fısıldıyordu. Duymadı. Hafif sekerek de olsa bütün alanı görebilecek yere vardı. Merdivenlere düşen kırık gölgelerin düzelmesini bekleyen bir çocuk aptallığıyla kapının önünde bekledi. Sırtını dış kapının ardındaki koca bir dünyaya yaslamış gibi hissetmeye çalıştıysa da başarılı olamadı. İçeride oluşan köpük içini kaplayıp taşmadan pencere kenarına koşabildi. Bütün her şey şöyle bir bakıp sonra yeniden gitmek içinmiş meğer, derken şehrin evrimini seyrediyordu. Soluduğu her şeyi alaşağı edecek bir sırtın sıcaklığını paylaştı gördüğü en uzak mesafeyle. Kadınla ilgili içinde ne varsa karanlık ufkun o mesafesine doğru uzansın, akıp gittiğini hissettirmeksizin, şöyle bir değip geri gelsin istedi. Kavuşmayı kayıran ince bir yağmur yağsın, parıldasın her şey, istif edilmiş bütün arzular yerli yerinde kalsın, derken kadının küpesi ışıldadı gözünün önünde. Baykuş şeklindeydi. Hatırlıyordu. Gündüz, gecenin içinde kaybolacağı geleceği gören kör bir baykuştı, gece de kördü o baykuş aslında ama gündüz olacakları gördüğünden kör olduğu belli değildi. Gündüz görmediği yalandı yani. Tarla faresinin yerini biliyordu mesela. Ne zaman dışarı çıkacağını, onu ne zaman yiyeceğini. Yılanın nerede kafasını çıkaracağını biliyordu. O baykuştı belki de onu ele veren. O yüzden gitmişti. Gelecekle ilgili bir şey söylemişti kadına; muhtemelen onunla ilgiliydi. Ne söylemişti acaba? Bilmeden ne yapabilirdi ki? Kötü tek şey dahi aklına gelmiyordu. Sadece saçını okşadığı anlar aklına geliyordu. Kafede dinlemediğim için olabilir mi? Bir şey demişti bana sonra da gözyaşları akmıştı. Tek kelimeydi. Kelimeyi hatırlayamadığı için sebepsizce geleceği gören o baykuşa kızdı. Ayağa kalktı, dizlerinin üzerinde durduğunu o zaman fark etti; banyoya doğru gitti. Mutfaktaki sesler kesilmişti. Ellerini ıslatıp saçına sürdü. Gözlerinin kenarlarına işaret parmağıyla ıslak daireler çizdi. Gözlerini serinletip rahatlatmak istiyordu. Sağ gözündeki daireden bir damla çenesine kadar geldi. Orada kaldı. Düşmek bilmiyordu. İnat edip düşmesini beklemeye karar verdi. Damla inatçıydı. Banyo, salonun penceresinden gelen hafif ışıqla aydınlanıyordu. Aynada görünen en parlak şeyse damlaydı. Baykuş bunu da görmüş müydü acaba? Avuçlarını lavaboya daha sıkı bastırdı. Kafasını sallamadan, çenesini sıkmadan bekledi. Ona kadar sayıncaya kadar düşerse her şey düzelecek, dedi. On beş defa ona kadar saydı ama damla düşmedi. Hile için kafasını sabit tutup gözlerine biraz daha su sürdü. O suyun akıp o damlaya onun yolundan gidip yok etmesini istedi. Su başka yol bulup lavaboya aktı. Damla yerindeydi. Küvetten taşan su olmasa daha çok deneme yapabilirdi. Musluğu kapatmak için ilerlemeye çalışırken çorapları ıslandı. İçi ürperdi. Karar ani oldu. Şanından hiçbir şey kaybetmeyen korkuları sırtında, elbiseleriyle içine girdi. Soğuktu ama irkilmedi. Kafasını sokmadı. Damla duruyordu. Biliyordu. Ani kararından mutluydu. Baykuşu bile şaşırttığına inanıyordu. Su sesi azalsın diye sabit durdu. Banyodaki ışığa gözünün alışmasını bekledi ama olmadı. Soğuk önlüyordu bunu, her şeyi de bulandırıyor. Aklına çok şeyler geliyordu, ama sanki sis içinde; onu yakalamaya kalktı mı, yerinde başka bir şey buluyordu. Başka şeyler de yakalamayı denedi ama olmadı bir türlü. Soğuk onu banyodan kusursuz bir uzaklığa götürüp bırakıyordu, oradan kendi sesini dahi duyamıyordu. Büyük bir unutuşa büründüğü o kusursuz uzaklıkta Kadın yoktu. Kendisini bile hissetmiyordu orada. Bağırsa, o kusursuz uzaklığın bir parçası olacak olan sesini yine de kullanmak istiyordu. Yüksek ve meydan okuyucu bir sesle bağırıacaktı. Küvetteki suyun yarattığı sessizliğin içinde sızlanıp duran şüursuzluk dağılacaktı. Neye karşı olduğu belli olmayan ve soğuğun sertleştirdiği sırtını açacak kadar güçlü bir ses.

Ama ne söylenmeliydi?

Kusursuz uzaklıktan kendine doğru yaklaştığında iyice cılızlaşacağı belli ama cılız duyulsa bile etkili olabilecek kelimeler ne olmalıydı. Bakışları, parlayan su damlasının üzerine bir rüya gibi yayılıyordu. Ağzını açıp öylesine bir harf çıkaramazdı. Daha önce kurmadığı ve kurduktan sonra yarası zorlukla kapanacak can alıcı cümleyi nereden bulmalıydı? Sızlanan belleğinde başka bir düşünce oluşturmalıydı belki. Uygun şey bulunamazsa dişleri çatlayacaktı. Şakakları bile ağrıyordu. Bir geri çekilişin yarattığı bir yara daha istemiyordu. Bu fikir ses tellerini zor da olsa titreştirdi. Adam zar zor duydu kendi sesini. Arının yolu, diyordu. Soğuk hiç oralı değildi, karşılık vermedi. Feyrouz'un şarkısını mırıldandı. Arılı olanı. Sesini duyurma adına ikinci bir deneme için hazırlanıp kafasını küvete daldırdı ve bağırdı. Damla orada içeri karıştı. Adam, akan kanın en saf varoluş biçimi olduğunu söyledi. Hafızayı taşıyan bir akış, diye de ekledi. Adamın her yere ulaşmaya çalışan yeni cümlesine sonradan destek olarak tek yapabildiği, bir aslanı kopyalamaya çalıştığı bir kükreyiş oldu. O kükreyişle birlikte fikirlerinin kabul göreceğine inanıyordu. Zamanın enginliğine aç bu kükreyiş bütün öteki sesleri silip süpürdü. Cümleler şeker gibi eridi küvetin içinde. Kükreyiş kaldı. Gecenin pencereden içeri taşıdığı sesler de kayboldu. Taban ıslaktı su damlalarından. Artık çenesinde olmayan damlanın suların içinden parlak görünmesini istedi. Yersiz isteğinin farkındaydı ama yine de istiyordu. Kimi yerde suyun yüzeyi ince ince buz gibi görünüyordu. Işığın yeni bir parıltı biçimi gibi duruyordu onun için ama o parlaklığı bile çevreleyen kasvet daha güçlüydü. Durulacak yer değildi. Kadının bulunmadığı her yer ilk kapıdan kasvete çıkıyordu. Her şey o denli uzaktı ki yine, her şey ondan geri çekiliyordu sanki. Köklerinden uzakta bir Çınar yaprağı gibi yoksun hissediyordu. Bin yıllık bir organizmaya bağlıyken toprağa karışmanın acısına benzer bir acıydı duyduğu. Kendi zamanının binlerce ipe bağlı olduğu bir Kadın vardı. Yoktu. Islak halde, beyaz tahtının içinde bütün bu endişelerin arasında koştuktan yorulduğunu da anladı. Biraz uzanmak ne tatlıydı, şimdi soğuk o kadar rahatsız etmiyordu onu. Artık alıştığı suyun içinde oturmuş, ellerini ovuşturuyordu. Küvetin kenarından düşen damlaların tıp tıplarını fark etmeye başladı. Ellerini birbirinden ayırdı ama damlalar devam etti. Küvetin yanından aşağı düşenler çenesindeki kadar inatçı değillerdi. Boynunu çevirip içerideki sıcaklıkla boz bulanık görünen aynaya baktı. Üzerindeki damlalardan birkaçı akıp bir şeye dönüştürmüştü onu. Bir yüz sayılabilirdi. Göze benzettiği şeyse tam ona bakıyordu, daha da ışık saçarak. Ama ona cesaretle baktı, büyüyeceği kadar büyüsün, istediğince incelesin onu; korkmuyordu bu gözden. Üşümüyordu da. Rahat değildi, garip bir felce uğramıştı, ama üşümüyordu. Bir ağırlık, bir gevşeklik duydu, gerçekten de uyumak isterdi birazcık, ama o göz bırakmıyordu. Aydınlık çoğaldı. Artık hiç kıpırdıyamıyordu. Onu kurtaran uzaklık oldu. Kendini o uzaklığa teslim etti. Onu korkutup yardım istemesin sağlayan o uzaklıkta ıslak değildi ve üşümüyordu. Uzaklık ne de olsa kusursuzdu. Onu görebilecek ve sesini duyurabilecek bir şeyin olmadığı o kusursuz uzaklık. Soğuk, alışılan bir şeye dönmüştü, uzaklık hiç alışamayacağı bir acılıktaydı. Damağı yakan ama hoş giden bir acılık. Beyaz fayanslar ve üstündeki ince su tabakasını boyayan şehir ışığıyla gümüş rengi incecik alacakaranlığın üstünde tavan, çelik renkte dalgalı dalgalı titriyordu. Korkacak hiçbir şey yoktu bugün; ayna bile yavaş yavaş tatlılaşıyordu. Ya bulamazsam, dedi içinden. Soğuğun, uzaklığın ve aynanın tam ortasında bir yerden, diye ekledi. Salonun ve banyonun ışığı aniden yandığında kafasından her şey silindi. Gözüne hücum eden ışığı durduramadı. Gözlerinden ayak parmaklarına kadar uzanan bir cızırtı çıktı. O cızırtının uyandırdığı, bir zamanlar belleğinin kuytu kısımlarına kıvrılmış, uykuya dalmış anıları beyin damarlarına hücum etti. Bu sefer acıyla bağırdı. Zamanı kan gelene kadar, kırbaçlaması gereken anılar kaçıştı. Boğuldu küvette birkaçı. Sesin gücüne kendisi de inanamadı.

Sesin gücüne kendisi de inanmadı. Bu gücün verilen emirden mi, yoksa sadece bu emri fazla ciddiye alan sestem mi kaynaklandığı ayırt edilemiyordu. Banyo, en mantıklı cevaptı. Elektrikler kısa süre önce gitmişti ve aniden gelince içine dolan umudun çevresinde Kadının salona gelip ışığı açtığı bir an vardı. Geçmiş zamanın bir kopyasıydı. Mor elbisesiyle küpesi sallanırken açtığı ışık ve sonrasında ona gülen yüzü de oradaydı. Işığın bütün sinirlerini yaktığı o anlarda açığa çıkan şeyi sindirmesi kolay olmayacaktı. O aptallıkla küvetten çıktı, elbiselerini çıkarıp bornozunu giydi. Şimdi bağırıyordu. Kemiklerinde bir süre misafir kalacak o soğuk önlüyordu bunu ve her şeyi yine bulandırıyor. Aklına çok şeyler geliyordu, ama sanki buzlu bir camın arkasındaymış gibi; onu yakalamaya kalktı mı, şekli değişip başka bir şey oluyordu. Her tahmini yanlış çıkıyordu. Kendi yüzü bile uzaklaşıyordu ondan. Sığınıp kendini benzetebileceği bir görüntü bile kalmıyordu geriye. Islak ayaklarla salondaki halının üstünde biraz daha durdu. Mutfakta ses yoktu. Işıkları kapattı. Halının üstüne bir daha geçti. Banyodaki su tavana yansıyor. Işığa mahkûm bir şehirden akan ışık önce küvete sonra da tavana akıyordu. İdeal diyebileceği bir ışık tonu vardı o sırada. Karanlık ve ışığın kavgasını sona erdirecek, iki tarafı da memnun edecek bir tondu söz konusu olan. Hem gecenin hem de gündüzün sesinin duyulacağı bir anda olmak. Zamanın bile hızından ve yerinden feragat etmesi bunun ispatıydı. Ayları hatta günlerin bile direncini kıran bir yavaşlık vardı. Tavandan sular damlıyordu. Tavandan parmak kalınlığında hem de. Tavan sökülüp yere düşüyordu. Zamanın yerinden feragat ettiği bu görüntü Adamın başka bir zamanına aitti. Onun mutlu olduğu bir zamana. Ağzı açık ve çıplak vaziyette izledi bu görüntüleri. Bir filmdendi. Ayna, dedi. Damlalar bitti. Yerdeki havlusunu aldı. Su ile aydınlatılmış salonun keyfini çıkarmak için iyice kurulanıp çırılçıplak kanepeye uzandı. Tavanla arasındaki boşluğa ve ışık oyunlarına boyun eğdi. Kadına karşı kayıtsız kaldığı zamanları, suskunluklarını ve uzaklaştığı anları tek tek uğradı. Kusursuz uzaklığın ötesiden bile ona görünen yaptığı o çocukça şeyler yaklaştıkça yüzüne sertçe çarpıp durdu. Çarpıntıları uğradı bir süre, sakince uzaklaştı sonra. Yepyeni bir hissin dış çıkardığı zamanın sancılarını azaltacak Kadın bulunmalıydı. Çarpmalara dayanacak gücünün kalmayacağını biliyordu. Olabileceği yerler belliydi. Her arkadaşına gidilmişti. Başka bir şehirde de olamazdı. Başka bir şehirde olma ihtimali bile korkunçtu.

Sonuçta Kadın yoktu.

Işığa mahkûm bir Şehir vardı, dışarıdaydı. Ay ışığından ve denizlerden hayalini dokumak isteyen herkesin bir şehri olabilir. Alışkanlıklarının en sonucusuyla son düğümü bile atabilir.

Zaman ki onunla her an, elimizdeki her şey, boş bir hiçliğe dönüşmektedir ve sahip olduğu bütün değeri kaybetmektedir. Boş bir sürükleniş, acı bir tekrara mahkûmdur. Ve her tekrar, anları geleceğe taşımaktan yorulan bir hafıza üzerine biner.

HAYAT NEDİR

Irmak Sene ÖZDEMİR

Hayat nedir sen bilir misin?

Ya onlar, onlar bilir mi?

**Daha bir ekmek alacak bile parası kalmayanlar,
Sence onlar hayatı biliyor mu?**

**Hastalar yerlerinden bile kalkamazken,
Sen dünyayı geziyorsun.
Sence bu adalet mi?**

**Daha okula gidemeyenler...
Küçük yaşta çalışan çocuklar.
Sence bu mutluluk mu?**

**Sen her gün oyun oynuyorken
Diğer çocuklar çalışıyor.
Sence bu özgürlük mü?**

**Senin annen, baban yanında.
Ya onlarınki...Onlarınki çok uzakta
Belki ölmüşlerdir ve haberleri bile yok.
Sence bu gurbet mi?**

GÜN OLUR

Fatma Zülal KILIÇ

Gün olur da uçarım semâda,
Gün olur.

Kaçarım belki kendimden
Yitirdiğim her şeyi koyarım heybeme
Giderim bilinmezliğe.

Gün olur uçamam aydınlıkta,
Gün olur.
Belki de karanlıktır aydınlığım
Puslu dağlar ardında.
Gün olur bir şemsiyenin altına sığınırım,
Öylece etrafa bakınırım.

Gün olur varamam ötelere,
Gün olur.
Rüzgârla karışır namütenahi fikrim
Aklımdan başka uçar her yere,
Bilemem, gidemez belki de.

Gün olur olmazlar olur,
Gün olur.
Kızdığın her şey karşında bir duvar olur,
Bazen de ağırlığıyla içinde durur.
Nice olmazlara rağmen
Gün olur.

SEN, BEN VE SÖZCÜK

Duygu KANATLI

Sözcükler konuyor ruhuma, gözlerime, kulaklarıma, ellerime, omuzlarıma ve sırtıma. En çok sırtımdakiler zorluyor ve omzumdakiler. Yük olur mu hiç sözcükler insana? Öyle sözcükler ki ağırlıklarının altında eziliyorum. Ruhuma konanlar biraz iyi niyetli gibi onları seviyorum onlar çünkü umut vadediyor ve güzelliklere koşuyorlar benden bağımsız; kuşları, özgürlüğü, aydınlığı getirmeye çalışıyorlar. Aynı ailenin aynı alfabenin evlatları nasıl oluyor da farklı oluyorlar anlayamıyorum ruhuma konanlar böyle güzelken zihnimekiler, omzumdakiler ve sırtımdakiler çok yoruyorlar beni. İşin ilginç tarafı kimi çok eskiden yerleşmiş kovuyorum kovuyorum gitmiyorlar. Hatırlıyorum annem söylemişti bazılarını ben çok küçükken babam da kazıyarak yazmıştı omuzlarıma kimi çok kırık dökük kimi darbeli kimi yara bere içinde de tamir edip iyileştiremiyorum onları. Asılı ve takılı kalmışlar ömrüme, son kullanma tarihleri yok mu, ömür boyu mu taşıyacağım ağırlıklarını? Zorlanıyorum, zorlanıyorum.

Hayatın zorlu yollarında başımı almış sözcüklerimi yüklenmiş giderken bi' bakıyorum karşıdan benimle aynı durumda olan biri geliyor. Tanıyorum hemen onun sırtında da aynı izler zihnimizekiler bile aynı, şaşıyorum o kadar benzer olabilir mi? Ruhlarımızdaki heceler bile aynı ama hepsi sessiz sepsessiz harfler ve biliyorlar ki sesliye dönme şansları yok ve asla asla olmayacak. Sessiz sedasız anlaşıyorlar sohbet edip gülüşüyorlar. Sırtımızda, zihnimizde ve omuzlarımızda yer edinenler de girişiyorlar koyu bi sohbete. Gülüşürken fark ediyoruz ki kaybettiğimiz tüm güzel sözcükler o gözlerde gülüşlerde. Sessizliğin, yiteni geç bulmanın ve bulduğun anda yitirmenin karşıtlığıyla başka başka sözcükler yükleniyor omzuma. Sır sandığı sözcükler... İki benzer yolcunun hayatın bi' varmış bi' yokmuş diliminde belli belirsiz karşılaşmalarının sarhoşluğuyla anlık mutluluklar yaşayıp ansızın ayrılan ve daima ayrı yazılan sözcükler... Birleşik kelime olabilemeyecek sözcükler... Yoğun bir gürültünün içinde dinginliğe davet edip davete icabeti yasaklayan sözcükler. Kışın ortasında bahar ve yaz sözcükler.

Karşımdaki çok tanıdık; görüyorum, biliyorum, anlıyorum ama ikimizin de yükü ayrı dünyaların. Benzerliklerimiz, sözcüklerimiz ve cümlelerimiz yan yana gelebilse roman olabilecekken noktalama işaretlerinin tek noktayla ayırmaya yetinmediği üç noktayla bize tekme tokat daldığı sözcüklerimiz. Bize bizi bulduran ve kendimizi kaybettiren ölü dil sözcüklerimiz. Bakıştık, gülüştük ama yolcuyduk yolumuz kesişse de farklı yollara baş koymuştuk. Dinlendikten sonra tüm benzerliklerimizi, sessizliklerimizi de alıp veda sözcüklerini heybemize katıp hece hece dağıldık. O gitti ben gittim ses gitti söz yitti...

Bu bir yangın mıydı yoksa yanılğı mı? Yanlış mıydı yoksa yalnızlık mı? Bilemiyorum ama asılı kaldı yine sanki bi' yerlerde bu sanrının sözcükleri. Bulur muyuz karşılığını bu yaşadıklarımızın başka dil sözlüklerde? Masal kitaplarından kopan bi' yaprak olur da gelirse kapına bil ki benden düşmüş ya da kaçmış sözcüklerdir yazılanlar, azığında taşıdığın en sevdiğin sözcüğün kokusunda veya ortak yüklerimizin en sessiz notasında sen yine beni hatırla e mi?

Ruhumdan sana hoşça kalan sözcükleri sen kendinden bilirsin onları sıkı sıkı tut ve hiç bırakma e mi?

İki benzer yolcunun hayatın bi' varmış bi' yokmuş diliminde belli belirsiz karşılaşmalarının sarhoşluğuyla anlık mutluluklar yaşayıp ansızın ayrılan ve daima ayrı yazılan sözcükler...

MÜREKKEP LEKESİ

Melek Zehra BALCI

Sakince kalbimin nöbetini tutuyorum. İçten içe acıyor canım. Günü bitiremiyorken geceye kavuşuyorum bir anda. Sabahın ayazına bırakıyorum içimden gelip geçenleri. Başımın üzerinde yeşil yansımali bir ışık, saçlarımı aydınlatmakta tel tel. Sararmış sayfalar geçiyor gözümün önünden. Gerçek ile hülya birbiriyle sarmaşık halde önüme serilmekte. Kulağında hep bir kaynayan su sesi, masada bardaklar üst üste. Avuçlarımın içine erkenden gelen soğukluk. Kaynayan sular bir çare fokurdamakta. Acı kahve rengi bol bir hırka sırtımdan düşüyor. Omuzlarım hep onu yakalama peşinde. Gözlerim, camın soğuk mermerinden yansıyan ışıqla oynuyor. An ve an gün doğmakta. Rüzgâr sıcaklığını kaybederken, kalbimin istekli atımını kaybetmemek için kanepemde nöbetteyim. Uykularım yine, yeniden diken üstünde. Hep bir tedirginlik. Yenilen yemekler bulantılara emanet ediliyor her masadan kalkışta. **Ana kişi olup kendi hayatında bu kadar muammaya mecbur bırakılmak hangi kalbe sığar?** Nasıl bir kendini bitirmişliktir bu? Kaçınıcı cesaretsizliğin aldanışında kapılıyor kalbin? Ruhun bedenine ait olmaktan kaçarken. Uzaktan uzağa verilen kısa cevaplar ne zaman yetti bizim derinliğimize? Kalbin bunlarla yetinemeyecek. Aklın soru sormaktan, bedenin mutsuz olmaktan vaz geçemeyecek. Cesaretsizce olmayacak bir yolun kaçınıcı denemesinde kaldın? Dizlerinde kan izleri geçmemişken tekrar titreyip düşmek neden? İstedğini yapamayacak cesaretsizlikte olsaydın sana isteme şansı verilmezdi. Görmezden gelemezsin. Korktuğun her adım umut etmeyi sallarsa. Sallandıkça tutunmaya çalışırsın olmadık yerlere. Sallandıkça hayallerin düşme tehlikesine girer. Korkmak; var olmanın tehdididir geçmişten buyana. Sabretmekle durmak arasında derinden isteme farkı vardır. Gökkuşağında, rengi olmayanın yeri olamaz. İstese de görünemez. Görünmek için sabredip renk almadığı müddetçe. Selametin huzurunda gün doğumunu izlemek güzel olur, o beyaz taş evlerle çevrili denizin kıyılarına. Sular bu sefer de köpürür ama avuçlarım üşümez o köpük beyazında. İçten gelen bir tamamlanma hali bu. Benzer durumlar aynı kişilerle devir daim görevinde. Hiç karışmadığım olay örgülerinde baş kahramanlık yapmaktayım. Hiçbir şey yapmadan çok yorulmak kalbimin en ince yerini acıtıyor ama nöbet yerimi bıkamıyorum, bırakamam. Tehdit gözlerimin önünde sere serpe. Dolma kalemin mürekkebi ile ellerimi yıkıyorum. Temizlemek için kağıtları, kuruması içinse; düşündüklerimi kullanıyorum. Kurduğunda o mürekkep lekesiyle sorgulanıyor etrafımdaki herkes. Deliliğe yer verilemeyen duvarlar göğe yükselmekte. Korkmak delirmeyi de alıveriyor senden. Akıllanmakta bırakılıyor çare. Ellerimde kalan mürekkep lekeleriyle sorgulayan kalbim. Yazılanların acımasızlığına mahkûm ediliyor korkak suçlular. Cezaları öyle ağır oluveriyor ki, ruhları bedenlerden kaçma gayretinde, firar etmekte. Farklı duvarlar arasında bir bağdan ayrı ayrı sabahlamalar hâkim olasılıklar gölgesinde. Neyin çaba çemberinde dolanıyor korkak gövden? Hep bir paradoks hâkim başı sonu olmayan merdivenlerde. Yapmak istediklerimi engelliyor; kalbimi acıtan insansızlığın. Senin kendini yitirme gayretin beni duvarlar arasına sıkıştırıyor. Her bir darbeye mürekkep lekesi. Her şey lehimeyken beni asla suçlu çıkaramazsın. Var olmamın yegâne kanıtı her zaman ensende olacak. Kulağında hep sıcak nefesi. Korkmak sana farz edildi bu cesaretsizlik hakimken. Yırtılan iki kâğıt parçası arasına aldım sözlerimi. Fotoğraflar tamamlıyor kenarlarından hissettiklerimi. Aynanın içinden geçersen bana bırakır mısın beni? O zaman yansımalar keser mi seni benden? Her kırılma anında yedi renk ellerimde parlarken, kurumuş duygularımı göz yaşlarım ıslatıyor yeniden. Filizler gök kubbenin altında hafifçe sallanmaktayken, ben yeniden umutlara kapılıp olasılıklarda yok ediyorum şimdilerimi. Şimdilerde sen olasılıkken, ben çoktan geleceğe yazdım bizi. Olasılıkta cesaretsizliğe yer yok. Bense bir ağaç dibindeyim, yeşil yapraklar sararmakta gün ve gün. Güneş gelmeni beklemeyecek. Ne avuç içlerime sıcak kupalar çare ne de sana olası bir varsayım. Çareler dört bir yanda cesaret beklemekte, olasılıklarsa zaten geleceğe emanet halde.

FİLİSTİN

Salih MELİKOĞLU

Fosforlu bombalarla aydınlanan
 Bir gecede doğmuşum ben
 Kalleşliklerle yaralanan bir ülkede
 Kurşunların pes ettiği
 Barışın feshedildiği bir yerde doğmuşum
 Yani o gün başlamış benim savaşım
 Bir ninni bile duymamışım
 Bombalar patladıkça uyuyamamışım
 Süt kokusunu bilmez mi insan
 Çiçek nasıl kokar
 Nasıl kokar bizim buralarda hiç açmayan gül
 Barış nasıl kokar
 Ben yanık barut kokusundan başka
 Bir şey koklayamamışım

Bir köpeğim varmış
 Bir tek onunla oynarmışım
 Mayın tarlalarında
 Şarapneller yağarmış üstümüze
 Ben yıldız sanıp tutarmışım
 Ellerim kanarmış
 Sarılıp köpeğime ağlarmışım
 Akşamları bombalar yağarmış evimize
 Her taraf aydınlanırmış
 Bizim gözlerimiz kapanırmış korkudan
 Aman Allah'ım köpeğime ne olmuş
 O da mı yıldız tuttu yoksa
 Onun da mı elleri kanadı
 Ben yoktum yanında
 Peki o kime sarıldı
 Onun ellerinde yıldız yaraları yoktu
 Söyle baba söyle
 Köpeğimi köpekler mi vurdu

Babam beşik alamamış bana
 Ama hiç ağlamamışım
 Ben şehrimize atılan bombalarla sallanmışım
 Beşik gibi
 Tank sesleriyle uykuya dalamamışım
 Kurşunlar rüyalarımı yaralamış
 Bahtımı zebaniler tutuklamış
 Kurtaramamışım

Boş kovanları toplarmışım
 Sapanım varmış
 Eli silahlı oyuncaklara kurşun sıkarmışım
 Tanklara tırmanırmışım
 Bir patlama olsa ninni sanırmışım
 Soğuk sızarmış duvarlardan
 Ben çamur sıvarmışım
 Kurşun yuvalarına
 Oynamaya çıkarmışım işgal edilmiş sokağımıza
 Güneş doğmuyor burada
 Ölümün üşüttüğü bedenler
 İmanla ısınyor
 Ve gökyüzü savaşın ucube yüzü kadar karanlık
 Düşen bombaların peşi sıra geliyor aydınlık

Ağır makinelerden yıldız yağdırıyorlar bize
 Tutmaya çalışıyorum ellerim kanıyor
 Öpmeye çalışıyorum yıldız tutanları
 Dudaklarım yanıyor
 Kavuruyor içimi susuzluk
 Su içemiyorum musluklar kanıyor
 Elimi attığım her yerden yalnızlık akıyor
 Gözbebeklerimde bir intikam çiçeği açıyor
 Bu şehir neden hep yanıyor
 Babam neden ağlıyor anne
 Sen neden hep ağlıyorsun
 Ağlamak sana yakışmıyor anne
 Burada çocukların elleri neden kanıyor
 Onlar da benim gibi yıldız mı tutuyor anne
 Bu şehirde yıldızlar neden elleri kanatıyor

Ben fosforlu bombaların aydınlattığı
 Yıldızların elleri kanattığı o şehrin çocuğu
 Hiç hastanemiz olmayacakmış
 Kanattığında yıldızlar ellerimi
 Tütün basacakmış babam
 Hiç okulum olmayacakmış
 Kitabım, defterim
 Öğretmenim olmayacakmış
 Tebeşir tozu yutmadan
 Adımı bile yazamadan
 Savaşı tırnaklarımla yırtmadan büyüyecekmişim
 Ah keşke kalemim silgim olsa
 Tankları silsem mahalledeki
 Topraktaki kanları silsem
 Çiçek çizsem her yere, kuş çizsem
 Füzelele yarışsalar
 Tüylerini atsalar bize, tutsam, ellerim kanar mı?
 Bir erik ağacı çizsem kapımıza
 Annem bana kızar mı?
 Penceremize kuşlar konar mı?
 Kurşun yuvalarını silsem duvardan

Köpeğimi çizsem yine, benimle oynar mı?
 Tutsam yıldızları ellerim kanardı
 Gündüzleri korkmazdım
 Akşam olunca bu şehir yanardı
 Uyuyamazdım

NUH'UN DOLMUŞU

Bayram ALKAN

(Kişiler: Şoför Sülüman, Kibar Adam, Yaşlı Kadın, Dede, Somurtkan Kadın, Sinirli Adam, Sanatçı Kız, Ağlayan Kız, Kekeme Adam, Unutkan Kadın, İmam, Duraktaki Adam)

(Şoför Süleyman şen şakrak bir adamdır yılların şoförüdür. Ehliyeti aldığı gün babasından devralmıştır minibüsü. Şoför Süleyman'ın dünyası minibüsü ve yolcularıdır. Her gün onlarca insan görür, konuşur, güler, kızar ve hayatın içinde dört teker üzerinde gider, gelir.)

Şoför: *Selâm aleyküm. Aleyküm selam. Ben şoför Aragaz Sülüman hahayt var mı benden daha şoförü be..*

Somurtkan Kadın: *Üfff kendini övme de sür gidelim. Sıkıldım bunaldım.*

Şoför: *Ablam be daha dolmuşun dörtte üçü boş, sen sıkılma görmemişsin.* (Arabayı çalıştırır. Dolmuş hareket eder. Son anda kibar adam biner.)

Kibar Adam: *Merhaba pazar mahallesinden geçiyor mu dolmuşun şoför beyciğim?*

Şoför: *Geçer gardaş. Geç otur.*

Kibar Adam: *Çok tatlısınız şoför beyciğim.*

Şoför: *Yok yok hiç de tatlı değilim. Geç otur. Tövbe estağfurullah.*

Unutkan kadın: *Ben kader apartmanın da ineceğim, beni orada indirin.*

Şoför: *Teyze öyle bir apartman yok ki bu çevrede.*

Unutkan kadın: *Var oğlum var caminin karşısında.*

Şoför: *Teyze orada çay bahçesi var, sen emin misin?*

Unutkan kadın: *Eminim oğlum bizim apartmanımız lüks bir apartman. Nasıl bilmezsin?*

Şoför: *Teyze ben seni caminin orada indireyim.*

Unutkan kadın: *Kader apartmanı çok güzel, en pahalı daireler orada, herkes bilir.*

Şoför: *He teyze he.*

Yaşlı kadın: *Allah kaza vermesin bizim memlekette bir dolmuş devrilmişti de herkes ölmüştü. Şoförün de boynu kopmuştu.*

Somurtkan Kadın: *Ayyyy içim şişti.*

Şoför: *Teyze sen ne kadar ferahlatıcı konuşuyorsun. Kadına bak felaket tellalı.*

Sinirli Adam: *Ne vardı o dolmuşta sen de olaydın, şoförü de bu armut olaydı da kopaydı boynunu.*

Yaşlı teyze: *Mendebur senii.*

Sinirli Adam: *Bacım o flüt zımbırtısını çalma artık çalma bee kafam davul oldu.*

Sanatçı Kız: *Flüt zımbırtısı değil bir kere bu melodika. Ay cahil adam çok önemli bir gösterim var. O yüzden çalmam gerek. Muhatap olamam.*

Kibar Adam: *Hanım efendiciğim çok haklısınız muhatap olmamakla. Ben de uzun zamandır cahille sohbeti kestim.*

Sinirli Adam: *Lan değişik şimdi o cahil seni ktır ktır keserse görürsün.*

Şoför: *Kesin be tantanayı kastrasyonumu bozmayın.*

(Ani fren yaparak durakta durur. Yolcular öne doğru sendeler.)

(Durakta dede ile ağlayan kız biner. Kız konuşmadan ağlayarak direkt oturur.)

Dede: *Yeğenim at meydanına gidiyor mu bu dolmuş?*

Şoför: *Dede at meydanı mı kaldı, elli yıl önce vardı o.*

Dede: *Öyle mi? Sen o zaman al bu parayı beni külliyyede indir.*

Şoför: *Dede o da yok artık. Bu para ne dede? Altı tane sıfır var bunda.*

Dede: *Para dediğinde altı sıfır olur zaten. Çok konuşup beni indirmeyi unutma.*

Şoför: *Yav dede sen ölmeyi unutmuşsun. Ben seni unutmam. Hem de seni ilk müsait mezarlıkta indiririm. (Güler)*

Dede: *Dur geveze herif indir beni çabuk.*

Şoför: *İn dede in seni toprak çağırıyor belli.*

Yaşlı Teyze: (Ağlayan kıza bakıp sorar.) *Yavrum sen neden durmadan ağlıyorsun bir derdin mi var?*

Ağlayan kız: *Var tabi. Bebeğimi kaybettim.*

Yaşlı teyze: *Ah zavallı kızım. Nerede nasıl kaybettin.*

Ağlayan kız: *Evde kapıyı açık bulmuş çıkıp gitmiş.*

Yaşlı Teyze: *Ah zavallı yavrucak nereye kayboldu ki? Polise gittin mi?*

Ağlayan kız: *Gittim, biz bakamayız bulamayız deyip gönderdiler beni.*

Sinirli Adam: *Olur mu yahu öyle iş? Ben olsam karakolu yıkardım başlarına.*

Ağlayan Kız: *Ah Miki ah Miki yavrum, umarım kediler yememiştir seni.*

Sinirli Adam: *Miki mi, o nasıl isim öyle isim mi olur be?*

Yaşlı Teyze: *Kedi nasıl yesin. Kedi çocuk yer mi?*

Ağlayan Kız: *Benim mikim minicik hamster.*

Sinirli Adam: *O ne be?*

Kibar Adam: *Hamster yani tatlı ev faresi.*

Yaşlı Teyze: *Puh Allah cezanı vermesin kız sen bir fare için mi ağlıyorsun sabahtan beri?*

Ağlayan Kız: *O benim dünyamdı.*

Sinirli Adam: *Yav kalk git evde fare görsen ödün kopar. Hamsteri dünyanın etmişsin.*

Kibar Adam: *Ay beyefendi neden öyle kaba ve duygusuzca davranıyorsunuz. Kalbiniz yok mu sizin?*

Sinir Adam: *He yok aldıldım yerine de Diyarbakır karpuzu koydurdum. Şimdi seni de karpuz gibi dilim dilim kesmeden sen sesini kes.*

Kibar Adam: *Şoför Bey müsait yerde durunuz, bir dakika duramam bu dolmuşta.*

Şoför: *Hah bende ne zaman senden kurtulacam diye bekliyordum. Hadi yallah.*

Kibar Adam: *Görüşmek üzere tatlı şoför.*

Şoför: *Yok ben almayayım. İlk iş yol güzergâhımı değişeceğim. Allah denk getirmesin seni bir daha benle.*

Ağlayan Kız: *Ben de ineceğim (ağlayarak) ah Miki.*

Yaşlı Teyze: *Peynir kadar akıl yok bunda.*

Sinirli Adam: *Miki çoktan pisipisi boğazından geçmiştir.*

(Kibar Adam ve Ağlayan Kız iner. Sanatçı Kız Melodika çalmaya başlar.)

Sinirli Adam: *Bak o zimbirtının hortumunu boynuna dolarım senin. Çalma yeter artık Çalma!*

Sanatçı Kız: *Puhh sana öküz adam, senin ne sanata ne de sanatçıya saygın kalmamış. Allah belanı vermesin.*

Sinirli Adam: *Allah belanı verdi zaten bu dolmuşu binerek, bir de seni yolladı tam oldun püsküllü bela.*

Sanatçı Kız: *Bana bak seni var ya parçalarım. İlla sanatçı kimliğimin içindeki çirkefi çıkaracaksın. (Melodikanın hortumu ile sinirli adama vurur.) Al sana sanat sen bundan anlarsın.*

Sinirli Adam: *Ahh kafamı kırdın bu zimbirtı ne kadar sertmiş bee.*

Sanatçı Kız: *Zimbirtı değil, Melodikaaaa, Melodikaaaa*

Şoför: *Bacım sakın ol vurma alete yazık hahahah,*

Sanatçı kız: *Şoför abi sen beni ilk durakta indir sanatıma yürüyerek devam edeceğim.*

Şoför: *Tamam sanatçı ve öfkeli bacı indireyim.*

(Dolmuş durağa yaklaşır el kaldıran görünce sert bir şekilde ani fren yapar dolmuşakiler öne fırlar.)

Sinirli Adam: *Ulan armut şimdi seni fren yapar ayağımın altına alırım. Düzgün kullan şunu.*

Somurtkan Kadın: *Ay vallahi kalbim duracak. Öleceğim ha şimdi.*

Şoför: *No problemaa no problemaa beni fazla darlamaaa. (Duraktan kekeme adam biner.)*

Kekeme Adam: *Cucucucucumhuhuhuriririyeeyet mahaaahalessiine gigider mi?*

Şoför: *Geçer dayı geçer sen sorana kadar gider gelirdik çoktan.*

Kekeme adam: *Tatatamamam*

Sinirli Adam: *Hadi be hadi be çabuk olun biraz. Sizi mi bekleyeceğiz?*

Şoför: *Yav senin işin gücünde yok her gün boş boş bu dolmuşa biner sağa sola bağırsın. Tabi burada sesini çıkaran yok sana.*

Sinirli Adam: *Kimse bana sesini çıkaramaz armut, sen yoluna bak.*

Şoför: *Hay senin yalanını sevsinler. Tüm mahalle biliyor senin karından it gibi korktuğunu (hahhahah).*

Kekeme Adam: *Beeebeebbenn dee hahanimmdan çocuk...*

Yaşlı teyze: *Tamam tamam anladık zaten senin karıdan korkmama ihtimalin yok zaten.*

Sinirli Adam: *Tamam be kesin yeter artık. Armut sen de dur inecem ben de.*

Şoför: *İn bakalım şişme balon kabadayı seni.*

Kekeme Adam: *Bebebenii de Cucucucucumhuhuhuriririyeeyet mahaha..*

Şoför: *Tamam kurban olayım anladım, ben seni de indireceğim Cumhuriyet Mahallesinde.*

Unutkan Kadın: *Beni de kader apartmanında indir oğlum. Kader apartmanı çok güzel, en pahalı daireler, en lüks evler bu apartmanda.*

Şoför: *Teyze kader apartmanı yok yok. Aha cami burada bak, yok işte neyse in burada.*

Unutkan kadın: *Kader apartmanı çok güzel bir apartman. Eşim ve çocuklarım beni bekliyor. Gideyim de yemek yiyelim. (Kendi kendine konuşarak gider.) Sesimi duyan var mı... sesimi duyan var mı,... sesimi duyan var mı?*

Kader apartmanı çok güzel apartman. (Caminin imamı dolmuşa biner. Şoför söylenir.)

Şoför: *Nerede ya bu kader apartmanı, bu kadın kafayı mı bozmuş?*

İmam: *Selam Aleyküm*

Şoför: *Aleyküm selam. Dayı sen burada mı oturuyorsun?*

İmam: *Evet evladım, ben yıllardır bu caminin imamıyım.*

Şoför: *Dayı sen bilirsin o zaman, buralarda kader apartmanı var mı?*

İmam: *Valla oğlum vardı da yıllar önce bir depremde yıkıldı. Duyduğuma göre apartmandaki herkes ölmüş. Sadece bir kadın sağ kalmış, o da o sırada dışardaymış. Kadıncağız delirdi diyorlar. Sürekli kader apartmanını arayıp eşini çocuklarını çağırıyormuş.*

Yaşlı Teyze: *Yavrum ben şimdi hatırladım yıllar önce tam orada bir apartman vardı. Depremde yerle bir oldu. Kolonları çok zayıfmış, hep malzemedен çalmış müteahhit.*

Şoför: *Hadi be, şimdi anladım ben o teyzeyi. Ah be teyzem kader apartmanı çok güzel diye diye yemiş bitirmişsin kendini.*

(Dolmuştaki herkes bu duruma üzülür.)

İmam: *İşte öyle evladım Allah bir daha yaşatmasın, kimseye de böyle acı vermesin. Depremle nice insanın hayatı, hayalleri yıkıldı. Mevla'm sabırlar versin.*

Şoför: *Amin dayı amin.*

Yaşlı teyze: *Yavrum beni de ileride indir bakalım, al paranı.*

Şoför: *Teyze bu ne be, öğrenci ücreti mi vereceksin bu yaşta?*

Yaşlı Teyze: *Hee ne olmuş, bal gibi de öğrenciyim, bak açık öğretim kaydım var benim.*

Şoför: *Teyze okuyup lisanlı ceset mi olacaksın (hhahaha).*

Yaşlı teyze: *Şimdi bastonu kafana yedin miydi görürsün cesedi.*

Şoför: *Aman teyze dikkat et derste kalma, sonra öbür taraftan ders tamamlamaya gelemezsin vaktin az senin.*

Kekeme Adam: *Şoşoşoför bebebey,*

Şoför: *Efendim dadadayıyı,*

Kekeme Adam: *Şoşoşoför bebebey Cucucucumhuhuhuriririyeeyet mahaaahalessiinde indidireerececektiinn Bebebenii.*

Şoför: *Abovv dayı cumhuriyet mahallesi iki sokak geri de kaldı, şimdi sen burda in gerisin geri yürü.*

Kekeme Adam: *Sesennii şikakayyeyett...*

Şoför: *He dayı he aynen, sen beni şikâyet edene kadar unutursun olayı.*

Somurtkan Kadın: *Ayyy çok şükür vardık. Bitti bu çile.*

Şoför: *Eveeeettt son durak, hadi inin bakalım.*

İmam: *Allaha emanet ol oğlum, hayırlı kazançların olsun.*

Şoför: *Güle güle hocam, selametle.*

(Minibüs son durağa gelir, şoför iner arabadan.)

Duraktaki Adam: *Hoş geldin Süleyman gardaş. Nasıl geçti yolculuk?*

Şoför: *Nasıl geçsin be babalık, yine her çeşit insandan bir numune bindi, indi. Bir gün emekli olayım bu tiplerin hepsini yazacağım, kitap çıkaracağım. Adını da "Nuh'un Dolmuşu " koyacağım ahahahah.*

Duraktaki Adam: *Ulan Süleyman ne adamsın var ya.*

(Perde kapanır.)

Batman / Sason/ Yücebağ Borsa
İstanbul Yatılı Bölge Ortaokulu
öğrencileri tarafından 02.06.2023
tarihinde sahnelenmiştir.

AŞK MÛSİKÎSİNİN RAKSI “SU KASİDESİ” HAKKINDA BİRKAÇ SÖZ

Habib ERDEM

Sözün iman bulmuş hâli kelâmıdır. Şiirin iman bulmuş, iman katılmış hâli ise Su Kasidesi’dir. Şayet Hak katında bir şiir yarışması yapılmış olsaydı, Su Kasidesi açık ara birinci gelirdi. Fuat Köprülü diyor ki Dede Korkut Hikâyeleri için: “Dede Korkut Hikâyeleri’ni terazinin bir kefesine, diğer kefesine ise Türk edebiyatını koysanız yine de Dede Korkut Hikâyeleri ağır basar.” Öneme binâen ben de diyorum ki diğer tüm Türk şiirini terazinin bir kefesine, diğer kefesine de Su Kasidesi’ni koysanız Su Kasidesi yine de ağır basar. Su Kasidesi temelde bir aşk manifestosudur, özelde ise bir iman bildirimidir. Histe veya da ruhta ise bir tasavvuf minyatürüdür. Şiir kelimesinin kifayetsiz kaldığı pek az metin vardır edebiyatımızda, onlardan biri de budur. Çünkü şiir kelimesi tek başına su kasidesiyle başa çıkamaz, boşa çıkar. Kasidedeki benzetmelerin bir benzerinin başka bir metinde kullanılmadığı veya kullanılmadığı, ahengin aruzdan dolayı bu kadar samimi bir ritim tutturduğu, kelimelerin birbirine bu kadar içten bağlandığı bir başka metin edebiyatımızda nadirdir. Kelime seçiminin âdeta altın işler gibi yapıldığı, söz öbeklerinin bir heykel gibi yontulduğu, dizelerin biz ölümlüleri on ikiden vurduğu, beyitlerin ruha tefekkürün bayramını ettirdiği ender metinlerdendir Su Kasidesi. Gelenekseldir, moderndir, klasiktir. Gelenekseldir çünkü bizim manevi iklimimizin havası ve alt yapısı vardır onda. Moderndir, çünkü içerisindeki benzetmeler, söz sanatları ve ahengi günümüzde bile her şairin yakalamak istediği başat unsurlardır. Klasiktir çünkü şiirde baştan aşağı verilen Hz. Muhammed sevgisinin dünyadaki bütün Müslümanlar açısından son kullanım tarihi yoktur. Bunu dışında ayrıca bir dil bayramıdır Su Kasidesi. Eski tarihlerden bu yana kader birliği yapmış olan Arapça, Farsça ve Türkçe, bu şiirde de büyük bir birliktelik içindedirler.

Şiirin adının Su Kasidesi olması yani anlamın direk ‘su’ imgelemi üzerinden gitmesi ise suyun sürekli akma eylemiyle ilgilidir. Su; yol bulursa gölü, denizi, okyanusu buluncaya kadar akar. Aradığını bulunca biraz da olsa sakinleşir. Aradığını bulamayıp da yolda akarken kaybolan sular da vardır. Belki de burada su, akma-bulma sınavını başarıyla yerine getirememiştir. İnsanı da bu şekilde, hayat yolculuğunda bir suya benzetmek istemiştir şair. Bu mümkündür. Çünkü insan da bilinçli ya da bilinçsiz şekilde sürekli olarak hayat denen bu yolculukta akıyor. Bir şeyler arıyor. İnsanoğlunun günleri birer birer yaşayıp tüketmesi, suyun akmasıyla sembolize edilmiştir ki su nasıl bazen akarken yatağında kaybolup vuslat bulmuyorsa, insan da hayat sınavındaki badireler karşısında yorulabilir, yolunu şaşırabilir, isyan edebilir ve küfre düşebilir. Yani insanların bu durumu suyla özdeşleştirilmiştir bir bakıma. Su denize ya da okyanusa varınca rahatlar. Demem o ki bizim de denizimiz, okyanusumuz yüce Rabb’imizdir. O’na kavuşunca durulacağız. Arayıştan vazgeçeceğiz artık. Su kuraklıkta kaybolur. Bir zorluktur onun için bu ama yeşillik alanlarda, sulak coğrafyalarda daha hızlı akar. Suyun buradaki kuraklık hâli insanın en zor veya çaresiz hâlini çağırır. Çünkü insan da hayatında, nefsinin zorlayan herhangi bir durum karşısında mücadeleyi bırakabilir ve bir kenara çekilip kaybolabilir.

Su; yol bulursa gölü, denizi, okyanusu buluncaya kadar akar.

Toplamda otuz iki beyitten müteşekkil olan Su Kasidesi'nin her bir beyti için sayfalarca yazılabilir, konuşulabilir. Ben burada şiirin tamamıyla ilgili genel düşüncelerimi sizlerle paylaştım. Su Kasidesi'nden birkaç beyitle yazımı bitirirken son cümlem de şu olsun: Fuzûlî'nin yüreği modern şiir tabiriyle bozuk bir saattir, hep aşkta ve ızdırapta durmuştur.

Saçma ey göz eşkden gönlümdeki odlara su
Kim bu denli dutuşan odlara kılmaz çare su.

*Ey göz! Gönlümdeki ateşlere su saçma.
Çünkü bu kadar tutuşan ateşe su çare olmaz.*

b-gündür günbed-i devvâr rengi bilmezem
Yâ muhîl olmuş gözümden günbed-i devvâra su.

*Dönen kümbetin rengi su rengi midir bilmiyorum.
Yoksa gözümden çıkan su mu dönen kümbeti doldurmuştur.*

Zevk-i tîgünden aceb yoh olsa gönlüm çak çak
Kim mürûr ilen bırağur rahneler dîvâra su.

*Kılıcının zevkinden gönlüm parça parça olsa şaşılmaz.
Çünkü devamlı geçmekle su duvarda yarıklar bırakır.*

Vehm ilen söyler dil-i mecrûh peykânun sözün
İhtiyât ilen içer her kimde olsa yara su.

*Yaralı gönül senin peykânının sözünü korkuyla söyler.
Her kimde yara varsa o suyu ihtiyatla içer.*

Suya virsün bâğban gülzârı zahmet çekmesün
Bir gül açılmaz yüzün tek virse bin gülzâra su.

*Bahçıvan gül bahçesini suya versin, boşuna zahmet çekmesin
Çünkü o bin gül bahçesine su verse bile senin yüzün gibi bir gül açılmaz.**

*Yukarıda Su Kaside'sinin ilk beş beyti verilmiştir. Beyitlere <https://www.siirparki.com/fuzuli3.html> adresinden ulaşılmıştır (E.T. 10.10.2023).

ORTA DOĞU KADINLARINDA DEVRİDAİM

Deniz TURNA

‘Kızlar annelerinin kaderlerini yaşarmış’ öyle derdi annesi.

Selma teyzenin omuzundaki yükler yerinden memnundu fakat Selma teyze taşıyamaz hale gelince yükleri Hanife devraldı.

Hanife her sabah saat yedi dedin mi ayağa dikilirdi. Ama bugün daha erken ve de korkuyla uyandı. Yanındaki eşi horul horul uyuyordu. Uyandırmadı, kıyamadığından değil de kızacağını bildiğinden. Yanı başında duran bardaktaki su bitmişti, yatağından sessizce kalkıp parmak uçlarının üstünde yürümeye çalıştı çünkü gürültü yapılmasından nefret eden bir kocası vardı. Banyoya yüzünü yıkamaya gitti. Banyodaki paslı aynaya takıldı gözleri normalde aynaları sevmezdi, güzel olmadığından değil de utanırdı sanki. Aynanın karşısında durdu uzun süreden sonra ilk kez gözlerinin içine baktı henüz otuz beş yaşında olmasına rağmen kır düşmüş saçlarına, göz kenarlarında birikmiş kaz ayaklarına baktı. Zaman ne çabuk geçmişti daha dün gibi aklındaydı geçmişi, çocukluğu, evlendiği günü, ilk ölü doğurduğu bebeği... Evet ölü doğurduğu bebeği rüyasında yine onu görmüştü şimdi hatırladı. Odaya geçip sedirin üstüne oturdu, perdeyi aralayıp camdan dışarıyı seyretti. Birden o günü anımsadı Hanife. On yedi yaşında zayıf, çelimsiz haliyle yıllardır mahalleye ebelik yapan Sevim teyzeyle verdikleri mücadele belirdi gözüne. İnsan bebeği ölünce üzülürdü ama Hanife daha çok korkmuş gibiydi. Erkek çocuğu müjdesi bekleyen babaya verilen haber sonrasında; Bir et parçası doğuramadın mı’lar, bağırmarlar, kapıyı çarpıp çıkmalar falan derken korkusu geçmiş ama üzüntüsünü yaşayamamıştı. Üzüntü nasıl yaşanmalı onu bile bilmezdi, geçen pazara giderken ona her hafta eşlik eden yan taraftaki komşusu Hatice: *‘Moralim çok bozuk diye Hüseyin ile akşama yürüyüşe çıktık’* demişti. Hanife, pazardan eve dönünce aldığı sebzeleri ivedilikle dolaba yerleştirdi.

Televizyondan gözlerini ayırmayan Cevat’a *moralim bozuk* dedi, Cevat neyin var diye sormadı, kafasını çevirip bakmadı, dinlemedi bile. *Yürüyüşe çıkalım mı?* deyiverdi, Cevat yine duymadı. Hanife gökyüzünü gören sedirin üstüne kıvrılıverdi. Yüzünde mimik oynamayan kocasına dikti gözlerini gür saçlı, sakallı oldukça yapılı olan kocasını ilk defa böylesine süzmüştü. Aslında iyi insandı kendisi, mahalledeki herkese selam verirdi ama gülümsemezdi. Arada gülse fark ederdi, karısı sonuçta en yakını oydu. Ondan gizli gülecek hali yoktu ya. İnsanlar onu görünce üstüne başına çekidüzen verirdi, belki de sadece Hanife böyle düşünürdü ama içten içe bu haliyle de gurur duyardı. Rahmetli babası da böyleydi kendi çocukları da dahil olmak üzere kimse onunla konuşmaya cesaret edemezdi. Bayramlarda kardeşleriyle girdiği sırada birkaç saniyelik yaşanan el öpmeleri olmasa babasına pek dokunduğu söylenemezdi. Bi’ öldüğünde ellerini sıkıca tutabilmişti sadece soğuk buz ellerini... Geç kalınmış bir dokunuştı bu. Hep geç kalırdı zaten, defnedilmesine de Cevat’ın işleri yüzünden geç kalmıştı. Üzerine atılan son toprakları görmüştü, İmam: Yalnızca ailesi kalabilir deyince bile babasıyla konuşmaya cesaret edememişti Hanife. Hala konuşamaz ara ara babasından tek mirası olan vesikalık fotoğrafına bakar bakar ağlar. Hatırlayınca birden gözlerinden yaşlar süzülürdü yine, Cevat fark etmesin diye hızlı hızlı sildi yaşları, hoş görse de neyin var diye sormazdı. Görsündü, kimse durduk yere ağlamazdı, içinde biriken bir şeyler vardı. Mesela hiç kimsenin kıyamadığı olamamıştı, tüm kırgınlıklarını kendi içinde sindirmek zorunda kalmıştı, nazını kimse çekmemişti. Kendine baba, eş, çocuk olmuştu. Diğer kadınlardan bir eksiği yoktu, onlar gibi eşini işe gönderir, hep eşinin sevdiği yemekleri yapardı, akşamları izlediği dizi kanalı yerine maç kanalına giderdi eli. Tüm hayatı Cevat’tan bir gram sevgi görsün diyeydi. Annesinden de öyle görmüştü.

Üzerine titrerdi kocasının, *amaan çocuklar eve erken gelin babanız kızmasın'lar, amaan sessizce gülün babanızın başı ağrımazın'*lar daha neler neler. Değdi mi bizi susturmaya diye geçerdi içinden, tüm bu diken üstü hallere rağmen babasının yüzü hep donuk ve soğuktu, en sonunda da bir yığın kalabalık arasında sıyrılıp belki sıcaklığını hissederim diye son kez tutabildiği elleri de soğumuştur. Annesinin hayatı kocasının temeli üzerine kurulu olduğundan, kocasının vefatından sonra evi yıkıldı hayatında kendine ait bir parça boşluğu yoktu, tamamını kocasıyla doldurmuştu. Herhalde kocasından iki ay sonra göçmesinin sebebi de yine *'babamız kızmasın'* diyeydi.

On yedi yaşından beri amacı sadece Cevat'a yaranabilmektir. Onu görmeyen, duymayan, yüzüne bile bakmayan babasının aynısı olan Cevat'a yaranabilmek.

Oysa birinin yüreğine dokunabilmek çok kolaydı, en azından iki yabancı gibi aynı evde yaşamaktan çok daha kolay olduğuna emindi. Tüm hayatını bir insana adayan birinin hak ettiği buydu... Tüm bunların karşılığı sevgiydi, ölüme bile diken üstünde gidilmemeliydi. Tüm bunları düşünmek Hanife'ye ağır geldi. Bu düşüncelerin arasında uyuyakaldı Hanife.

Dedim ya yükler omuzdan memnundu, peki ya omuzlar?

İSİMSİZ ŞİİRLER

Penceremi açtım
Smokine sesledim
Smokin bizim sokağın kedisi
O da gelmedi
Köşedeki tantunici
Kazık yediğim market
Arabaya park yeri bulma eziyeti
Pencerendeki perde
Neyse işte geçti
Nefes aldığın gök kubbe
Hepsi bizimdi işte
**

Önce gözlerin gelir aklıma
Sevinçli haberler alırım
Kar yağar lapa lapa
Su gibi geçer zaman yamacında
Bir çocuk koşar yanımızdan

Ellerin gelir aklıma
İncecik parmakların
Yurdumuz yuvamız

Sonra pazartesiler gelir aklıma
En sevdiğim saatleri gecelerin
Bir elinde hançer
Katlederken bulurum seni
Düşler katili olarak geçersin
Sorgu zabıtlarında...
**

Deniz dalgalı hırçın
Öyle güçlü bir akıntı
Alıp götürüyor
Alabora olduk olacağız
Birden yanımda
Belirir bir silüet

Kısa saçları
Küt diye tabir edilen
Ellerimi tutuyor
Elleri o kadar ince o kadar ince ki
Biraz sıksam kırılacak
Sarıldım beline
Birden her yer güllük gülistanlık
Güller içinde
Bir goncanın belindeyim
Gözlerini dikmiş bana bakıyor
Bir gülüşü vardı
Ömürlük
Ölümlük...

**
İçimin de
Dışımın da
Yoktu mecali yorulmaya
Evsizdim, yurtsuz ve sahipsiz
Bir başına bile değildim
Kalabalıktım
Dışındaki sesler kalabalık
İçimdeki sesler suskun
Yalnız bile kalamıyordum
Düşlerini kurduğum şehirde...
**

Seymani GÜLER

Gökyüzü yüreği
Sığmaz enginlere
Çocuksu ruhunda
Oyun telaşı
Beyaz başlıklı yatağı
Kırmızı patiğiyle
Bıkmış hayatın
Hilekâr düşlerinden
Küçük balkonunda
Beyaz masası
Bir yanda sütü
Bir yanda kitabı
Pembe kalemle çiziyor
Değerli cümleleri
Keşke hayat da bu kadar kolay
olsa
Değerlileri koysak koynumuza
Hep yanı başımızda olsa
Hiç gitmesek
Hiç gelmese o gemi
O otobüs, tramvay
Gitmelere bir çizik çeksek
Hüznü silsek
Beynimize format atıp
Olumsuz ne varsa
Geri dönmeyecek şekilde
Bir tuşla delete etsek
Çiçekler çizsek hiç solmayan
Kalpler bıraksak her yana
kırılmayan
Gülüşler koysak acılarımıza
Ütopik düşüncelerimde olsan
Distopyalarımın inat...

EYLÜL, İĞDE VE HASAT

Uğur ATAŞ

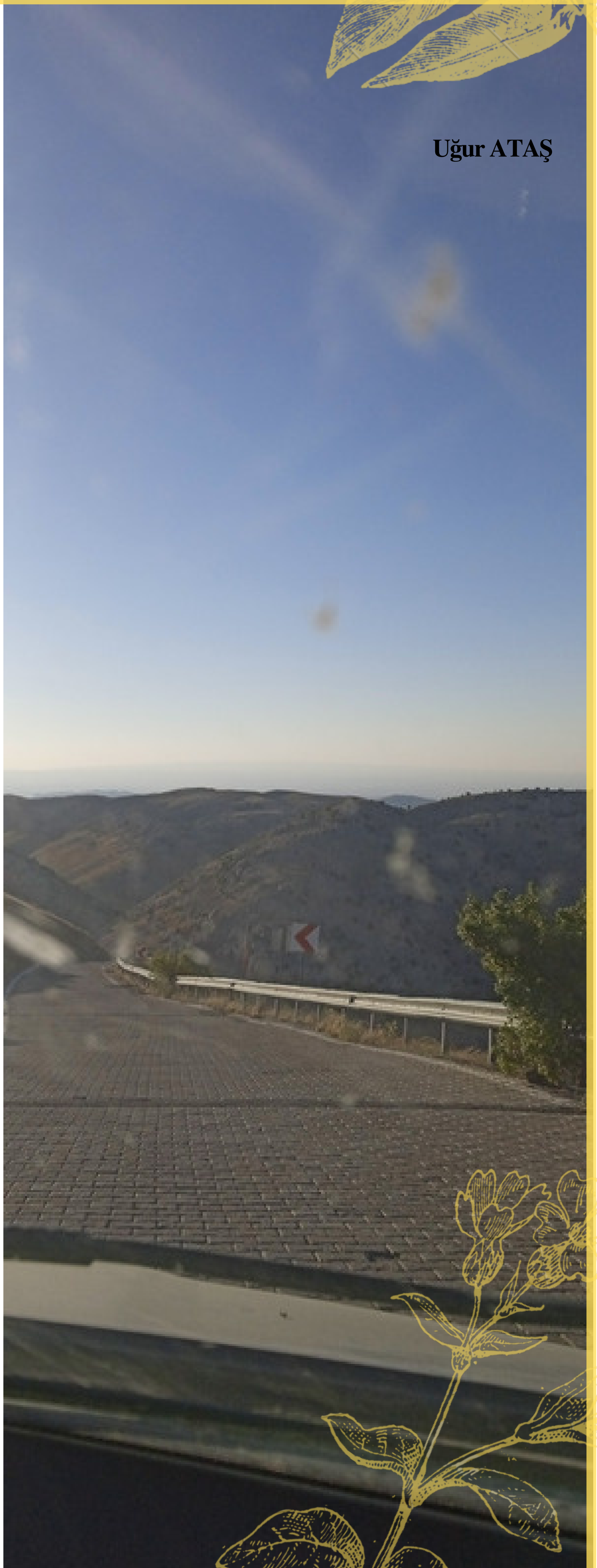
Saçlarından yollara dökülen
Bir devrimi anıyor şimdi yüreğim
Bir avluda güneş dokuyor anneler
Sen ayağımın takılışına bir şarkı söylemişsin
Ben dimdik selamlıyorum
Kapanları, kara delikleri, çukurları

Haritaları lime lime edip
Dağları yeniden çizer gibi seviyorum seni
Unutmuşum elimi
Buz gibi bardağı tutarken
Çayın yüreği soğumuş sen gelince

Yağmurda yol seven adamlar
Şimdi Ademî sürgünlerde yazıyor mektuplarını
Ama olsun, yürümek bize kaldı
Ben, otuz yaşında, kemeri imitasyon deriden
Çakma marka bir ayakkabıyla yürüdüm
Saçlarından yollara dökülen bu devrim
Bir tek beni çağırdı, ne mutlu!

Küçükken ilk ezberlediğin şiiri, unutma vakti
Çünkü yeniden küçüleceğiz
Yeniden büyüdükçe gülüşümüz
Kullanmayı bilmediğim bir tırpanı
Üstünkörü sallar gibi seviyorum seni
Umrunda değil kanayacak yerlerim
Bir hazretin cebinden arakladım bu sırlı gölgeyi
Gel dinlenelim, anlatacağım her şeyi

Erken göçen kuşlara
Bir türkü daha söylemeden ozanlar
Saçlarından yollara dökülen devrimi
Toplayıp biz de gidelim
Gidelim
Tanrının hür olduğu yerlere

CÜZDAN

Muhammet Emin SAĞIR

Epeydir artık eskimiş olan cüzdanını değiştirmek ve yeni bir cüzdan satın almak istiyordu. Bu fikir belki birkaç yıldır aklındaydı. Birçok defa girip çıktığı mağazalarda cüzdanlara bakıyor fakat istediği gibi bir cüzdan bulamıyordu. Bazısının rengini beğenmiyordu. Cüzdanın ebatlarını çok önemsiyordu. Mutlaka cebine sığmalı ve oturup kalkarken, yürürken rahatsız etmemeliydi. İçine koyacağı kartlar, para ve eşyalar tam olarak sığmalıydı. Tuttuğu zaman elinde bırakacağı his alıştığından farklı olmamalıydı. Her zaman yanında taşıdığı eski cüzdanı bir kenara atmış olmaktan dolayı bir pişmanlık duyup düşünceye dalmamalı ve yaşayacağı burukluk tahammül edilebilir olmalıydı.

Yeni bir cüzdan alma fikrini bazen aylarca unutuyor ya da bu fikir beyninin kıvrımları arasında bir yerde kış uykusuna yatar gibi ortadan kayboluyor ama var olmaya da devam ediyordu. Aslında bir defa panayırda cüzdan satan bir romandan bir cüzdan almış fakat aldıktan sonra beğenmemiş ve kullanamamıştı. Eski cüzdanın yerine yeni cüzdan kenara atılmıştı.

Bir cuma günü akşamüzeri işten çıkmış biraz sebze, meyve almak için cuma pazarına uğramıştı. Pazarda gezerken üzerinde çeşit çeşit eşyaların olduğu bir tezgâh ilgisini çekmişti. Bıçak, ayna, tarak gibi eşyalar satılan bu tezgâhta cüzdanlar da vardı. Yaklaşıp tezgâhın önünde durdu. Tezgâhı ve eşyaları süzdü. Sonra cüzdanlara baktı. Teker teker eliyle dokundu, inceledi. Cebinden çıkardığı eski cüzdanıyla kıyasladı. İsteddiği gibi bir cüzdan bulamamıştı. Biraz pazarcı ile konuştu. Pazarcı salı ve cuma günleri pazarlarda tezgâh kurduğunu diğer günler Plevne Mahallesiindeki dükkanında olduğunu söyledi ve dükkânı tarif etti. Dükkânda daha çok cüzdan olduğundan bahsetti. Akşam oluyordu ve herkesin acelesi var gibiydi. Pazarcılar teker teker tezgahını toplayıp pazar yerini terk ediyor, pazaryeri tenhalaşıyordu.

Aradan üç hafta kadar geçmişti. Normalde aynı gün unutacağı konuşmalar aklına gelip gidiyordu. Bir gün o dükkâna gidip bakma fikri kurulmuş bir saat gibi birden aklının içinde ötüyor sonra susuyordu. Hiç bilmediği ve gitmediği o dükkân bir çekim oluşturunuyordu. Bir Pazar günüydü. Mevsimlerin olağandışı yaşandığı ve iklim olaylarının popüler bir gündem olduğu bir zamanda ekim ayında hava durumu öngörülemiyor ve her türlü hava makbul kabul ediliyordu. Gökyüzünde birkaç bulut varsa da dışarda dolaşmak için uygun puslu ama güneşli bir hava vardı. Sabah evde kahvaltı yaparken birden aklına bugün o dükkâna gitmek geldi. Çarşıda biraz dolaşmak, hava almak güzel olur diye düşündü. Kalkıp hazırlandı. Hazırlanırken camdan dışarı baktı. Karşı binaların yarısında güneş ile gölge arasında bazı yerlerde belirsizleşen bir çizgi vardı. Bu havada üşür müydü yoksa sıcak mı olurdu anlayamadı. Yanına bir hırka ve bir şapka da alarak evden çıktı.

Çarşıya doğru yürürken cüzdan bakacağı aklına gelip gidiyordu. Her şeye hâkim bir bilince sahip olsa da bazen zamanı, bulunduğu yeri, kendisini unutuyor, kopup kayboluyor birden olduğu yere geri geliyordu. Belki birkaç saniye alan bu zihinsel duraklamayı çok uzun sürmüş gibi hissediyor yorgun düşüyordu. Bazısı Pazar olduğu için kapalı bazısı yeni açılmış dükkanlar ve sakin sokaklar arasında dikkatsizce etrafı süzerek yürüyordu. Duyu organları ile beyni arasındaki bağlar bazen kopuyor görüp duyduğu şeyler zihnine ulaşamıyordu. Birden aklına cüzdanında yeterli para olup olmadığı geldi. Bu düşünce ile cebinden cüzdanını çıkardı ve içindeki parayı saydı. Bu hareket ile toparlandı ve kendine geldi. Bu cüzdanın yerine yeni bir cüzdan almaya mı gidiyordu. Yapmakta olduğu şeyi fark edince ürperir gibi oldu. Bu cüzdanın nesi vardı. Niçin yenisini alıyordu. Cüzdana vereceği parayı düşündü. Cüzdana tekrar baktı. Yıpranmaları ve yırtılmaları tekrar kontrol edip yeni bir cüzdana ihtiyacı olduğuna kendisini bir kere daha ikna etti. İçinde bir yerlerde bir bahanenin onu durdurmasını isteyen bir irade var gibiydi. Belki dükkânda istediği gibi bir cüzdan bulamaz ve bugün de yeni bir cüzdan almazdı. Cüzdanını cebine koyup yürüyüşünü hızlandırarak bu düşüncelerden sıyrılmaya çalıştı.

Dükkân bir eczanenin yanındaydı, öyle tarif etmişti pazarcı. Eczaneyi sordu. Çarşıda ara sokaklarda tarif edilen dükkânı buldu. Önce uzaktan baktı. İçinin derinliklerinde bu dükkâna girmemesini ve o cüzdanlara bakmamasını telkin eden bir homurtu duyuluyordu. Buna karşılık cüzdan almasını söyleyen bir başka iç ses varsa da onu duyamıyor, hissedebiliyordu. Yolun karşısına geçti. Dükkânın kapısında durakladı. Tam olarak farkına varamasa da bir suça teşebbüs edip son anda kararını gözden geçirirmiş gibi bir gelgit yaşadı. Etraftan bakan birinin anlayamayacağı kadar kısa süren bu duraklama bilincine ulaşmadan kapıyı itip dükkândan içeri girdi ve yaylı kapı saniye kadar süren ve yaşarken bile fark edilemeyen bu anı bir daha hatırlanmamak üzere geçmişe itip kapandı. Dükkânda kemer, bıçak, cüzdan gibi eşyalar vardı ve pazarda gördüğü tezgâha benziyordu. Üç haftadır aklına gelip giden o dükkân demek burasıydı.

Dükkânda pazarcının oğlu vardı. Tezgâhın arkasında ayakta sırtı dönük rafları düzenliyordu. Kapının açılmasıyla müşteri geldiğini anlayıp yüzünü döndü. İçeri giren müşterinin hiçbir şey sormadan ve selam da vermeden etrafa bakınmaya başladığını gördü. Bir an selam verilmesini ya da konuşmaya müşterinin başlamasını bekler gibi oldu ancak bunun olmayacağını da hemen anladı. Müşteri sessiz, dalgın kendi dünyasında çoktan kaybolmuş biriydi. Kendisini sanki görmemiş gibiydi. Konuşmaya ya takati ya da tahammülü yoktu. Konuşmayı başlattı ve sessizlik oyununu bozdu. Cüzdanlar hakkında konuştular. Müşteri teker teker cüzdanlara baktı. Cebindeki cüzdanla karşılaştırdı. Sorular sordu. Arada bir ilgisi başka eşyalara da kayıyordu. Dikkati dağınıktı. Nihayet cüzdanlardan birisini beğenir gibi oldu. Biraz daha düşünüp diğer cüzdanlara bir süre daha baktıktan sonra bu cüzdanı almaya karar verdi. Vermiş olduğu bu kararı içinde gözden geçirdi. Bir suçluluk ve pişmanlık duygusu beynindeki sisler arasında dolaşıyordu. Biraz daha düşünmek, vazgeçmek, diğer cüzdanlara biraz daha bakmak gibi seçenekler aklında dolaşıyordu. Bu kargaşa ve kararsızlık ile cüzdanı satın almaya karar verdi. Karar verdikten sonra düşünmeye devam etti. Ödeme yaparken ve dükkândan çıkarken dükkandaki eşyalara amaçsızca bakmaya devam etti.

Dükkândan çıktı. Vakit öğleye yaklaşmıştı. Hava biraz daha ısınmıştı. Güneş iyice ortaya çıkmıştı. Etrafa baktı. Evden planlı bir şekilde çıkmadığı için boşluğa düşmüş ve ne yapacağını şaşırmıştı. Yürümeliydi. Ama hangi yöne gideceğine karar veremedi. Geldiği yöne doğru yavaş adımlarla yürümeye başladı. Gidecek yeri kalmadıysa geldiği yere gitmeliydi insan. Öyle hissetti. Yürürken aldığı cüzdana ve eski cüzdanına baktı. Eski cüzdandan bir banka kartı çıkarıp yeni cüzdanına koydu. Etrafı süzerek yürüdü birkaç adım. Sonra eski cüzdandan bir kart daha çıkarıp yeni cüzdana koydu. Yolun ortasında kartlarla uğraşmak istemedi. Cüzdanları cebine koyup yürümeye başladı. Sonra bir kahve gördü. Kahvenin yan tarafında bahçesi vardı. Bahçede masa ve sandalyeler vardı. Etrafı iki taraftan yarım duvarla çevriliydi. Diğer iki tarafı tam duvarla kaplıydı. Üzeri çatı ile kapatılmıştı. Kapı gibi bir aralıktan geçilerek giriliyordu. Girişe yakın duvar kenarında bir masa boştu. O masaya doğru ilerleyip iki sandalyeden birini sırtı duvara dönük olacak şekilde çevirdi. Masaya yan dönmüş şekilde sandalyeye oturup sağ dirseğini masaya koydu ve arkasına yaslandı.

Çay istemeliydi. Biraz yaşlı bir adam çay dağıtıyordu. Emekli olmalıydı. Yanından geçerken bakiştılar. İkinci bir bakışmadan sonra istenen çay biraz sonra masaya geldi. Çaya şeker atıp karıştırdı. Bir yudum aldı. Tadını beğenmedi. Cüzdanları cebinden çıkardı. Masanın üzerine yan yana koydu. Eski cüzdan kalın ve dinç duruyordu. İçindeki çeşitli kartları, kimlikleri, fotoğrafları teker teker çıkarıp yeni cüzdana koydu. Her bir kartı çıkarırken onunla ilgili bir şeyler düşündü. Cüzdandaki birkaç fotoğrafa baktı. Çıkarılan her karttan sonra eski cüzdan biraz daha inceldi ve bomboş kaldı. Bu haliyle masanın üzerinde dururken yeni ölmüş bir insanı andırıyordu. Masayı musalla taşı olarak düşündü ancak bu benzetmeyi duruma tam uygun bulmadı. Evinde yatağında yeni ölmüş, henüz soğumamış bir cenazeyi daha çok andırıyordu. Şimdi bu cüzdanı ne

yapmalıydı. Evde durur diye düşündü. Hatıra olarak saklanabilirdi.

Atsam mı diye düşündü ama aynı anda içinden atacak mıyım diye bir isyan yükseldi. Yeni cüzdan eskisi kadar kullanışlı değil diye düşündü.

Çayı bitmişti. Bir çay daha istedi. Yeni cüzdanı cebine koydu. Artık her şey onun içindeydi.

Eski cüzdan masada öyle yalnız kalmıştı. Cüzdanın ağladığını düşündü. Donuk bir şekilde baktı cüzdana.

Hayatta eskiyen her şeyin bir çırpıda kenara itilişini yadırgadı.

Ben de herkes gibiyim diye düşündü. Yeni cüzdanı cebinden çıkarmayı

düşündü. Sonra unuttu. İsteddiği çay gelmişti. Şekerini atıp karıştırdı. Bu cüzdanı

on iki- on üç sene kadar önce Erzurum'da askerdeyken almıştı. Tam olarak aldığı yeri bile hatırlamıyordu.

Tarihi Taşhan civarında bir yerden almıştı. Ne kadara aldığını düşündü. Aldığı anı ve yeri hafızasında aradı ama bulamadı. Çok zaman geçmiş diye düşündü. Başını arkaya doğru atıp duvara dayadı. Gözlerini tavana dikti.

Tavan toz içindeydi, köşe ve kenarlarda örümcek ağları vardı. Kimse başını kaldırıp bakmıyordu herhalde. İnsanlar çıkarlarına uygunsa hiçbir pisliği görmez diye düşündü. Bitkin hissediyordu. O kadar da uyudum diye düşündü.

Göğsünde sırtında kollarında ağırlar hissediyordu. Sersemleşmiş gibiydi. Göz ucuyla masadaki çaya bakıp eliyle sıcaklığını kontrol etti. Sonra elini masadaki eski cüzdana koyup gözlerini yeniden tavana dikti.

Gözlerini biraz kıstı. Geçen zamanı aklından yeniden hesaplamaya çalıştı. On iki yıl civarında diye düşündü. Sonra geçen on iki yılı aklından yeniden geçirdi. Anıları birer birer canlandı. Dış dünyadan koptu. Etraftaki sesler zihnine ulaşmıyordu. Düşünceleri donuklaştı. Bir şey hissetmez oldu. İnsanın ne uykuya

ne ölüme ne de yaşama benzemeyen bir hali olmalıydı bu. Bedeni sadece biyolojik olarak yaşıyordu. Böylece ne kadar vakit geçti bilinmez fakat birden zihinsel bir irkilme yaşayarak kendine geldi. Göz ucuyla masaya baktı. Eliyle çayın sıcaklığını kontrol etti. Çay sıcaktı. Nerede olduğunu bilse de yeniden anlama ihtiyacı hissetti.

Kim olduğunu düşündü. Nerede yaşadığını, ne için orada olduğunu düşündü. Sonra etrafa baktı. Çoğu orta ve ileri yaşta erkekler masaların etrafında oturmuş çay içiyor, oyun oynuyor ya da sohbet ediyorlardı. Burası dünya diye düşündü. İnsanlar burada yaşıyor bir gün öleceğiz diye düşündü. Ahireti düşündü. Başını biraz kaldırdı. Soğumuştur sandığı çay hala çok sıcaktı. Çayı içmeye çalıştı. Çayı içip buradan gideyim diye düşündü. Yorgunluk hissediyordu. Çayı bitirdi.

Masada geçen belki on beş dakika kadar zaman iki yıl gibi uzun gelmişti. Sandalyeden zor kalktı. Masadaki cüzdanı da alıp kahvenin içine girdi. Çayların parasını ödedi. Kahveden çıktı. Geldiği yöne doğru yavaş yavaş yürüdü. Yolun kenarındaki ağaçtan kopan bir yaprak yavaş yavaş yere düştü. Herkese olağan gibi gelen yaprağın düşüşünün bir hikayesi olabileceğinin düşünülebileceği bir yer değildi burası. Onun için sessizce düşüp gitmeliydi buradan. Yoldan geçen araçların sesleri, etraftaki insanların sesleri birbirine karışıp manasız bir ses yığını oluşturuyor, zaten kimse de tek tek bu sesleri anlamaya çalışmıyordu. Yavaş yavaş uzaklaştı. Kalabalığın arasında kaybolup gitti...

Masada geçen belki on beş dakika kadar zaman iki yıl gibi uzun gelmişti. Sandalyeden zor kalktı. Masadaki cüzdanı da alıp kahvenin içine girdi. Çayların parasını ödedi. Kahveden çıktı. Geldiği yöne doğru yavaş yavaş yürüdü. Yolun kenarındaki ağaçtan kopan bir yaprak yavaş yavaş yere düştü. Herkese olağan gibi gelen yaprağın düşüşünün bir hikayesi olabileceğinin düşünülebileceği bir yer değildi burası. Onun için sessizce düşüp gitmeliydi buradan. Yoldan geçen araçların sesleri, etraftaki insanların sesleri birbirine karışıp manasız bir ses yığını oluşturuyor, zaten kimse de tek tek bu sesleri anlamaya çalışmıyordu. Yavaş yavaş uzaklaştı. Kalabalığın arasında kaybolup gitti...

Masada geçen belki on beş dakika kadar zaman iki yıl gibi uzun gelmişti. Sandalyeden zor kalktı. Masadaki cüzdanı da alıp kahvenin içine girdi. Çayların parasını ödedi. Kahveden çıktı. Geldiği yöne doğru yavaş yavaş yürüdü. Yolun kenarındaki ağaçtan kopan bir yaprak yavaş yavaş yere düştü. Herkese olağan gibi gelen yaprağın düşüşünün bir hikayesi olabileceğinin düşünülebileceği bir yer değildi burası. Onun için sessizce düşüp gitmeliydi buradan. Yoldan geçen araçların sesleri, etraftaki insanların sesleri birbirine karışıp manasız bir ses yığını oluşturuyor, zaten kimse de tek tek bu sesleri anlamaya çalışmıyordu. Yavaş yavaş uzaklaştı. Kalabalığın arasında kaybolup gitti...

Masada geçen belki on beş dakika kadar zaman iki yıl gibi uzun gelmişti. Sandalyeden zor kalktı. Masadaki cüzdanı da alıp kahvenin içine girdi. Çayların parasını ödedi. Kahveden çıktı. Geldiği yöne doğru yavaş yavaş yürüdü. Yolun kenarındaki ağaçtan kopan bir yaprak yavaş yavaş yere düştü. Herkese olağan gibi gelen yaprağın düşüşünün bir hikayesi olabileceğinin düşünülebileceği bir yer değildi burası. Onun için sessizce düşüp gitmeliydi buradan. Yoldan geçen araçların sesleri, etraftaki insanların sesleri birbirine karışıp manasız bir ses yığını oluşturuyor, zaten kimse de tek tek bu sesleri anlamaya çalışmıyordu. Yavaş yavaş uzaklaştı. Kalabalığın arasında kaybolup gitti...

Masada geçen belki on beş dakika kadar zaman iki yıl gibi uzun gelmişti. Sandalyeden zor kalktı. Masadaki cüzdanı da alıp kahvenin içine girdi. Çayların parasını ödedi. Kahveden çıktı. Geldiği yöne doğru yavaş yavaş yürüdü. Yolun kenarındaki ağaçtan kopan bir yaprak yavaş yavaş yere düştü. Herkese olağan gibi gelen yaprağın düşüşünün bir hikayesi olabileceğinin düşünülebileceği bir yer değildi burası. Onun için sessizce düşüp gitmeliydi buradan. Yoldan geçen araçların sesleri, etraftaki insanların sesleri birbirine karışıp manasız bir ses yığını oluşturuyor, zaten kimse de tek tek bu sesleri anlamaya çalışmıyordu. Yavaş yavaş uzaklaştı. Kalabalığın arasında kaybolup gitti...

tahtafikiredebiyat.net

Bir tahtası eksik olanların yeri...